

1. kapitel

Februar 2010

Den snurrende lyd af blæseren i computeren virkede beroligende på Kirsten. De fire etager op gennem den gamle ejendom havde som altid fået hendes puls i vejret, mere af nervøsitet for, om nogle kiggede gennem dørspionerne end på grund af dårlig kondition. Hun var mager og senet og ansigtets furer var tydelige, men hun havde kondition og hukommelse som var hun endnu i 20'erne. Astmaen havde løsnet sit greb på Kirstens lunger efterhånden som hun voksede op, og i sin indædte kamp for at blive stærkere, havde Kirsten cyklet, gået og lavet gymnastikøvelser hver morgen i et helt liv.

Medvirkende til den høje puls var også, at hun endnu en gang ikke havde kunnet få sin cykel ind i kældersens cykelstativ, fordi underboens barne- og klapvogn fyldte hele den trange plads foran cykelstativet. Mens computeren startede satte hun vand over til kaffe og pakkede sine indkøb ud: Frossen hønsekødssuppe, kød- og melboller, marinerede sild, rugbrød, smør, gulerødder, kartofler, en ost med kommen, en tørkage fra bageren og to nakkekotelletter fra slagteren. Den ugentlige indkøbstur var klaret og Kirsten kunne leve sit eget uforstyrrede liv i lejligheden en stund igen. Det gav hende en fornemmelse af ro samtidig med, at hun allerede så frem til næste uges adrenalinsus, når hun skulle på indkøb igen.

Med kaffen på det lille bord ved siden af sig, gik hun ind på lokalavisens Køb/Salg hjemmeside og oprettede en gratis annonce: "Barnevogn og klapvogn foræres bort – først til mølle. Begge er sorte Odder modeller fra 2008. Vi har mistet vores barn ved en tragisk ulykke, så afhent venligst vognene diskret i kælderen på adressen og uden at kontakte os. Kælder døren står åben i tidsrummet 12-13 onsdag den 8. februar 2010." Kirsten trykkede Send, godkendte indholdet, lænede sig tilbage og nød den sorte kaffe sammen med fornemmelsen af bittersød hævn og at retfærdigheden var sket fyldest. Hun havde postet talrige sirligt underskrevne beskeder gennem underboens brevsprække, hvor hun først høfligt og siden i skarpere vendinger havde appelleret til det unge par om at vise hensyn, når de parkerede deres barns køretøjer, men det havde ingen effekt haft.

Hun satte sig med lukkede øjne og lod tankerne glide henover de sidste mange år. Hun var lige fyldt 60 år i stilhed, det eneste fødselsdagsbrev var fra kommunen om, at hun nu havde mulighed for at få udbetalt efterløn, indtil pensionsalderen. Udover kommunen var der vel kun fætrene og deres familie, som kendte til datoen for hendes fødselsdag, men dem havde hun ikke haft kontakt med efter moderens død seks år tidligere. Kirsten følte sig fri af alle snærende bånd og kunne hellige sig livet i lejligheden uden at frygte forstyrrende indtrængen.

Kort før faderens død i 1991, havde han afsløret, at familiefirmaet havde kørt med underskud i en årrække, men Erhard havde beskyttet sin kone Gunhild mod denne viden, og indskærpet Kirsten som bogholder ikke at dele den med sin skrøbelige mor. Således havde Kirsten i de 13 år mellem faderens og moderens død båret på denne hemmelighed, mens hun behændigt sørgede for, at moderen ikke manglede noget ved at låne penge i pragtvillaen. Først efter moderens død i 2004 blev virksomheden lukket og Kirsten trak sig tilbage, solgte sit barndomshjem og købte sig en

ejerlejlighed på øverste etage i en ejendom på Frederiksbjerg. Sparsommelighed havde Kirsten altså måttet lære, men den ophøjede følelse af at være bestemt til noget andet og mere end alle andre mennesker havde hun ikke mistet.

Hun havde været faderens stolthed i firmaet, og som i skolen var hun blevet behandlet med respekt som direktørens datter, når han var til stede, men med had og spot, bag om hans ryg. Sit arbejde med talkolonnerne udførte hun til punktligthed, men selv hun var intetanende om firmaets store underskud, som faderen camouflerede for hende i de tal, hun fik at arbejde med. Hun havde aldrig ladet sig gå på af dette had, men modtog det med kølig distance og blev dermed opfattet som snobbet. Kirsten tolkede det som misundelse og det bekræftede hende i sin særlige position. Det gjorde for ondt at mærke efter, og hendes tidligere ønske om at være som alle andre var allerede i de første år i virksomheden blevet trængt i baggrunden. Som 60-årig oplevede hun aldrig dette behov, allerhøjest som en vag rumsteren i baghovedet af savn og at noget ikke var rigtigt. Følelsen forsvandt altid igen, når hun sad ved sin computer med sin kop kaffe bag lukkede persienner. Stoltheden over at have iscenesat sit eget liv så dygtigt trængte hurtigt den ubehagelige følelse i baggrunden.

Stuens karnap vendte sådan, at Kirsten fra ejendommens øverste etage frit kunne iagttage livet på gaden, uden at blive set dernede fra. Kun fra lejligheden overfor, var der kig til hendes stue, men midt på dagen, var der aldrig nogen hjemme på en hverdag. Onsdag klokken lidt i 12 sad hun derfor ved spisebordet i karnappen med sine to sildemadder på tallerkenen og en teaterkikkert og ventede spændt. Hun havde været nede og låse op til kælderen og putte dyne og bamser fra barne- og klapvognen ind i vaskerummet. På vejen op havde hun ikke hørt en lyd fra underboens lejlighed, og alt gik helt efter planen.

Det første par dukkede op allerede 11.55. En højgravid kvinde med en vraltende gang og en høj mand med et nervøst drag om munden og en dyb lodret bekymringsfure i panden. De kiggede sig forlegne rundt, hvorefter kvinden resolut tog i kælder døren og et halvt minut senere kom ud med den sorte barnevogn. De forlod stedet i hast, det så ud som om, manden bebrejdede kvinden et eller andet, men hun gik med et determineret og selvretfærdigt udtryk i øjnene og faste skridt, på sine korte, vraltende ben. Væk var de igen, og med dem barnevognen, men suset af spænding, sødmefyldt hævn og en svimlende magtfølelse bundfældede sig i Kirstens mave. Der var opstået tumult udenfor kælderskakten, mens hun havde fulgt parret med barnevognen med øjnene. En ret ung mor med en pige på cirka et år, var i håndgemæng med en mor sidst i 30'erne, der tilsyneladende mente at have gjort krav på klapvognen først. Hvilken frydefuld spænding, hvilke uanede muligheder for at indvirke på verden uden at medvirke, Kirsten i dette øjeblik så foran sig som lysende stjerner i sin fremtid.

Efter nogle minutter trak den ældste af mødrene af med klapvognen, mens den yngstes råb fortonede sig mellem gadens høje bygninger: "Møgmær! Du har sgu selv råd til at købe en klapvogn!" Helt frem til kl. 13.15 kunne Kirsten registrere forskellige mennesker, som kom forbi og tog tøvende og lidt flovt i kælder døren og kom slukørede ud igen. Der var emsige bedstemødre, der øjnede chancen for et godt kup, der var modne slipsemænd med mobiltelefoner og jakkesæt, der diskret kastede blikket gennem kælder døren og der var kvinder i alle stadier af graviditet, nogle smukke og glødende, andre humpende, bumsede og kvabsede. Da menneskestrømmen var

væk, var Kirsten som beruset. Dette var hendes værk, hun havde fået ting til at ske, forårsaget en retfærdighed som var hun i pagt med højere magter. Hun havde oven i købet givet sine underboer en lærestreg, så kunne de måske lære at tage hensyn til andre i ejendommen, når de anskaffede sig nye køretøjer.

Kirsten hørte den efterfølgende snakken i kroene i opgangen og konstaterede med en vis lettelse, at ingen mistænkte hende for at stå bag den falske annonce på ugeavisens hjemmeside. Den fremherskende teori var, at det var et vennepar af familien, som i deres forbitrelse over ikke selv at have kunnet få børn, var skredet til denne nedrige handling. At kælder døren havde været ulåst, havde ført til et opslag fra viceværten, hvor han indskærpede overfor beboerne, at man skulle huske at låse døren efter sig. Kirsten pippede forarget med over den manglende respekt, nogen tilsyneladende følte for andres ting, når de sådan glemte at låse kælder døren efter sig.

2. kapitel

Marts 2010

Mette kom slæbende op ad trappen med to pakker bleer i den ene hånd og sin vrangvillige toårige Katrine i den anden hånd. Resten af indkøbet lå i rygsækken og sendte stråler af smerte op i de i forvejen ømme skuldre. Den artikel, som hun havde arbejdet på, da de ringede fra vuggestuen og sagde, at Katrine var syg, snurrede rundt i Mettes hoved. I baggrunden arbejdede en gnavnende irritation over, at det igen var hende, der havde måttet hente det syge barn, mens Henrik havde slukket sin mobiltelefon og vel sad i endnu et vigtigt salgsmøde. Indenfor entredøren, oveni ugeavisen og en stak reklamer lå et håndskrevet brev, adresseret til Henrik. Det blev sparket til side sammen med resten af stakken, støvlerne sparket af i den anden retning, flyverdragt, barn og bleer opfyldte den sidste sparsomme plads i den lille entre. Katrine blev plantet foran Teletubbies med saftevand, mens Mette tog to Panodiler og satte vand over til en kop kaffe.

Hun satte sig ved computeren, og tjekkede et forum for kvinder med børn på Katrines alder, men hvor debatten efterhånden gik mere på alle andre aspekter af livet end lige børnene. Hun var ret spændt på kommentarerne til hendes eget indlæg fra dagen før:

”Kære piger. Jeg har en mistanke om, at min mand er mig utro. Han arbejder som sælger og har lange arbejdsdage og mange overnatninger i udlandet. Ofte og oftere tager han ikke sin telefon, heller ikke når jeg ringer om aftenen, hvor han skulle være færdig med salgsmøderne, men indtil videre har han slået det hen med restaurantbesøg, biograftur eller at der ikke var mere batteri på telefonen og han havde glemt opladeren. Jeg har troet på ham – eller ikke orket at tænke tanken til ende om alternativet – men så i weekenden kom der en del sms’er til ham, mens han sad ude på toilettet! Jeg sagde ikke noget, men han var meget kærlig og sød, da han kom ud. Jeg kunne ikke lade være med at tjekke hans mobil, da han gik i bad næste morgen, men både ind- og udbakken var helt tomme – dem havde han åbenbart lige slettet. Hvad skal jeg tro? Er jeg overhysterisk og er det bare fordi, jeg ikke selv føler mig særligt attraktiv her i min postfødselsprægede topmavekrop? Hvad ville I gøre?”

En havde svaret, at hun havde oplevet noget lignende og konfronteret manden, med det resultat, at han var blevet rasende over hendes mistillid og trukket sig endnu længere ind i sig selv. Et par stykker mente, at det var mangel på respekt at tjekke hans mobiltelefon, mens en tredje var ret skarp i tonen overfor manden:

”Du skal ikke finde dig i det. Han skal konfronteres og hvis han ikke kan gøre rede for, hvad han har lavet de aftener uden at blive irriteret eller flov, så er der sikkert noget om din mistanke. Det er ikke for at male fanden på væggen, men sagt af bitter erfaring. Her går vi rundt og passer barn og hus og hjem, mens mændene boltrer sig på forretningsrejser og restauranter. Nogle gange er vi kvinder bare alt for flinke og finder os i alt for meget. De bedste medfølelse tanker fra MaryP71”

Mette følte afsky ved dette sidste svar – hvordan i alverden kunne en vildt fremmed dømme hendes mand utro? Hvad bildte hun sig egentlig ind? Havde hun bare selv noget gammel bitterhed i sig? Eller var det i virkeligheden fordi, det gjorde ondt at få et så direkte svar på sin egen ulmende

mistanke? Hun orkede ikke at tænke det til ende, satte sig i sofaen med næsen i datterens hår, kaffekoppen i den ene hånd og stirrede meditativt med på Teletubbies, som igen og igen gik rundt i de grønne bakker efter en bold, en hat, et løbehjul og en taske. Det lykkedes for en kort stund at trænge alle ubehagelige tanker i baggrunden. Hun havde sin dejlige datter, sit gode job, som hun vidste, at hun bestred godt, og hun havde en lækker mand, selv om hun ikke så meget til ham for øjeblikket.

”Moar? Moooooaaaaaar!”

Mette blev brat afbrudt af sin datters klare stemme. Kaffekoppen var væltet ud i sofaen, heldigvis uden at ramme hverken mor eller barn, og Mette var simpelt hen faldet i søvn. Nattesøvnen havde været afbrudt af hostende barn og de nagende tanker, så kroppen havde givet efter for sofaens lokkende blødhed og den ro, som fulgte af datterens koncentration om skærmen.

”Må jeg se den igen?”

Mette greb ud efter fjernbetjeningen og startede dvd'en forfra, knugede sin febervarme datter ind til sig og mumlede:

”Ja, når man er syg, må man gerne se filmen to gange.”

”Tak mor.”

Katrines lykke var gjort, og Mette tog sig i at misunde de enkle midler, der skulle til for at stille barnet tilfreds.

Hun hentede en skuresvamp med Ajax på og skrubbede energisk på kaffepletten, som blot bredte sig til et større område af lysebrunt i den råhvide sofa. Hvordan kunne de nogensinde have troet, at man kan have lyse sofaer i et hjem med børn? Mette havde jo endda selv spildt. Årh, hvad, hynden var vendbar og Mette vendte pletsiden nedad og glemte den. Den forsvandt lige som hun ofte havde på fornemmelsen, at hendes tanker og pointer forsvandt, inden hun nåede at tænke dem til ende. De mange spørgsmål, som hun gik og stillede sig selv, lod sig alligevel ikke besvare, og kom der et øjeblik klarhed til hende, var det som regel lige inden, hun faldt i søvn om natten, og næste morgen var det væk igen.

På vej ud i køkkenet fik hun øje på det håndskrevne brev igen. Det gav et sug i maven. Det lignede en ung kvindes skrift, men der var ikke nogen afsenderadresse. Mette stirrede på poststempellet: Der stod Østjyllands Postcenter. Hun prøvede at slå det hen, det kunne være en bryllupsinvitation (”Men hvorfor så kun adresseret til Henrik?”), en regning fra et eller andet, han havde købt (”Men hvad?”) eller måske var der sket noget nyt i sagen om den forsvundne barnevogn og klapvognen. Især Mette havde været rasende over, at politiet ikke forventede at kunne gøre mere ved sagen. Forsikringssummen var udbetalt og nye køretøjer anskaffet. Ude i køkkenet var elkedlen ikke helt kold endnu, Mette tændte den til en kop kaffe mere. Brevets kant skar sig ind i hendes hånd. Hun blev fyldt af samme afmagt og væmmelse, som da hun fik at vide, at deres klap- og barnevogn

havde været annonceret i avisen. Det føltes ikke som hendes egen vilje, der styrede hånden, da hun dampede brevet op:

”Kære Henrik,

Tak for et eventyrligt tirsdagsmøde – samme tid og sted næste tirsdag?

Kærligst

Lykke”

Mette stirrede så længe på brevet, at den sorte skrift blev hvid på sort baggrund, alt i lokalet blev også sort, og til sidst så hun kun det lysende hvide ord Lykke. Lykke! Havde hun så bare heddet Heidi eller Gitte eller noget andet ligegyldigt. Det var som at få brændemærket sin egen pande med et eneste ord: Ulykke. Mette græd ikke, rystede ikke, men blev iskold, tog brevet og puttede det i sin natbordsskuffe. Hvor dum troede denne Lykke lige, at Mette var? At sende et brev direkte hjem til privatadressen var da at bede om at blive afsløret? Vreden rettede sig mod Lykke og blandede sig med en følelse af retfærdig harme, nu da hun havde et bevis på sin mistanke. Det var en fornemmelse af at blive puttet ned i en skuffe, hvor målene passede perfekt, nu tilhørte Mette kategorien ”en svigtet kvinde” og kunne forklare al sin vrede og frustration med dette faktum. Der var en sær form for lettelse ved at tilhøre denne kategori, og ydmygelsen, skuffelsen over, at hendes og Henriks forhold åbenbart ikke var stærkere eller mere specielt, end at dette kunne ske, var allerede puttet langt ned i de dybeste lag af Mettes bevidsthed. Tilbage stod en retfærdig vrede, som hun havde tænkt sig at slippe løs med pinagtig præcision i stedet for en tårevædet konfrontation med Henrik. Ingen skulle vide om dette, heller ikke veninderne eller mødregruppen. Så længe, kun Mette vidste det, var det under hendes kontrol.

Det var først efter fiskefrikadellerne og pastaen, at Henriks nøgle raslede i låsen.

”Hej skat – undskyld det blev lidt sent,” råbte han fra gangen.

”Hej, du kan varme maden i microen. Forresten er Katrine syg,” svarede hun, uden at løfte blikket fra tv-avisen.

Katrine var optaget af sit dukkehus, men Mette orkede ikke at snakke nu. Ikke skændes, ikke snakke, ikke diskutere, bare stirre på tv-avisens billeder og glæde sig over, at der kom adskillige dokumentarprogrammer om folk, som havde langt større problemer. Henrik kom ind med en tallerken med den opvarmede mad og satte sig ved spisebordet.

”Nå, er den gal med hendes ører igen?” spurgte han.

”Mmmm,” svarede Mette fraværende.

Lyden af de små bitte kæbeknogler, der knasede råkosten, lugten af fiskefrikadeller og synet af remoulade i hans mundvige gav Mette kvalme, men hun fortrak ikke en mine, stirrede bare ind i tv-skærmen. Ikke bryde sammen, ikke krakelere, bare lade som ingenting, bare lidt endnu. "Skal jeg blive hjemme hos hende i morgen? Jeg kan jo ringe til nogen kunder hjemmefra?" Hvor var han gennemskuelig. Deres forhold var åbenbart ikke bedre end den dårligste tv-serie, og nu prøvede han at dulme samvittigheden ved at være mere tilstedeværende overfor datteren.

'Hvis han kommer og nusser mig i nakken nu, så skriger jeg,' tænkte Mette, og da han gik ud med sin stinkende tallerken og nussede hende i nakken, fyldtes hele hendes krop af tavs og smertefuld væmmelse.

3. kapitel

Marts 2010

Det havde været let for Kirsten at genkende underboen Mettes kaldenavn i internetgruppen. Når hun klikkede på kaldenavnet "Mormette", som hendes indlæg blev underskrevet med, var der link til hendes profil, hvor der bl.a. var henvist til en hjemmeside med billeder af Katrine. Det havde været sværere for Kirsten at finde frem til en tone, der ikke afslørede hende som den ældre barnløse kvinde, hun i virkeligheden var, selv om hun deltog i internetgruppen for mødre til børn født i 2008. Kirsten fulgte debatten længe, før hun oprettede sig selv som MaryP71, efter hun havde bemærket, at flere af de andre brugere havde deres fødselsår med i brugernavnet.

Der var kommet et svar fra Mormette, til MaryP71's kommentar til indlægget, hvor Mormette frygtede sin mands utroskab:

"Hej MaryP71 – Jeg synes ikke, du skal dømme andre så hurtigt – måske har du selv været svigtet, siden du reagerer så kraftigt, men du kan ikke uden videre dømme min mand utro på den baggrund, jeg har skrevet her i debatten. Hilsen Mormette."

Kirsten var et øjeblik forvirret. Havde Mette da ikke set brevet? Det var jo endda kommet en dag, hvor Mette kom tidligt hjem, og det kunne umuligt have undgået hendes opmærksomhed, at Henrik havde fået et håndskrevet brev, særligt nu da hun åbenbart havde ham mistænkt for utroskab. Selv om Kirstens indsigt i andres reaktioner var stor, var den alligevel tillært ud fra ting, hun havde læst, set og hørt i et langt livs frokostpauser, som tilskuer. Indsigten var ikke erfaret på egen krop, og derfor forstod hun ikke, at Mette kunne beskytte sig selv ved ikke at fortælle andre om sin mands åbenbare utroskab. At Mette i et svagt øjeblik havde skrevet om mistanken, var ikke det samme som, at hun ikke siden ville både benægte og fortryde, at hun havde haft mistanken.

Kirsten besluttede at lade sagen være, der ville nok komme en afsløring, når det var på tide at slå til igen. Som altid følte Kirsten kun, at hun hjalp retfærdigheden til at ske fyldest. Familien nedenunder var dog noget af det mest hensynsløse, og Kirsten havde endnu ikke glemt deres indflytterfest tre år tidligere, hvor der blev larmet til den lyse morgen, trods Kirstens heftige slag på varmerøret med et kosteskaf. Det var ingen skade til, at yngre mennesker lærte at tage lidt hensyn til de ældre.

Det var en tilfældighed, der førte Kirsten ind i internettets forjættede land af muligheder for at sætte sit aftryk på verden, fuldstændig beskyttet af anonymitet. Gennem de mange år, hvor faderen havde givet hende falske tal at arbejde med, havde han jævnligt sendt hende på skolebænken, så han i fred kunne gennemgå tallene med en anden revisor, som også hjalp med at udfærdige tal, som Kirsten kunne arbejde med. Derfor havde hun været med lige fra starten af pc'ens udbredelse i Danmark. Modsat mange af hendes jævnaldrende tog hun imod den nye teknik med kyshånd. Den utrættelige, upersonlige og til perfektion korrekte måde, computeren arbejdede med tal på, tiltalte Kirsten fra starten.

Efter faderens død i 1991 indsatte bestyrelsen en yngre administrerende direktør, som indførte pc'er til alle i administrationen, og da Kirsten som arving insisterede, fik hun allerede fra starten internetadgang. Mens internettet blev udbredt op gennem 1990'erne, tilmeldte Kirsten sig en lang række IT-kurser, hvor hun altid vakte undren blandt sine yngre medkursister, fordi hun var dem overlegen i både forståelsen og udnyttelsen af internettets muligheder. I virksomheden kørte hun på frihjul; som den tidligere direktørs datter var hun fredet og ingen vidste rigtigt, hvad hun beskæftigede sig med. At hun efter moderens død i 2004 skulle blive den direkte årsag til virksomhedens lukning, havde bestyrelsen ikke regnet med, men faderen havde inden sin død fået tinglyst en klausul, som gav hende eneretten til at beslutte virksomhedens fremtid efter den sidstlevende af forældrenes død.

Helt frem til moderens død boede Kirsten i barndomshjemmet. Da hun var blevet voksen, var 1. salen blevet indrettet som en lejlighed til hende. Faderen havde langt tidligere opgivet, at hun ville gifte sig og lod til at bekæmpe sin frustration ved at være så lidt til stede i herskabsvillaen, at han næsten kunne glemme sin families særartede konstellation. Det var kun en lettelse for Gunhild, at Erhard gennem skiftende elskerinder fik sine behov dækket. Gunhild var velvidende om forholdene og hendes eneste krav var, at det foregik udenfor hjemmet, og at Kirsten ikke skulle vide noget om det.

*

Kirsten hentede vasketøj op ad bagtrappen fra vaskeriet i kælderen. Endnu engang havde der været efterladt herreløst tøj i tørretumbleren og tøj i maskinen, selv om det var Kirstens vasketid og på vej op ad trappen planlagde hun ordlyden til et opslag på vaskekælderens opslagstavle:

”Det er af største vigtighed for at vaskeriets fælles faciliteter kan fungere til glæde for os alle, at maskine og tumbler tømmes efter brug, og at man KUN vasker i det tidsrum, hvert lejemål er blevet tildelt jf. den sorte bog på nærvarende opslagstavle. Yderligere misligholdelse af de fælles regler og aftaler vil blive meldt til ejendommens ejer.”

Næh, det havde ungdommen nok ikke respekt for, sådan havde hun skrevet utallige opslag, og hun forventede efterhånden ikke, at de havde nogen effekt.

Lagener blev foldet skarpt kant mod kant og presset med varmt dampstrygejern. Duften af det knitrende tørre klæde og strygejerns-ophedet vaskemiddel fyldte rummet og med afmålte og rytmiske bevægelser pressede Kirsten strygejernet hårdt ned med højre hånd, mens venstre hånd konstant sørgede for, at der var nyt klæde at stryge. Dette præcisionsarbejde gav Kirsten en stor indre ro. Først de store stykker som duge, dynebetræk og lagener, derefter håndklæder, vistestykker for så at afveksle med skjortebluser og til sidst undertøjet, som blev stablet i sirlige bunker og lagt i skuffer og på hylder med frisk hyldepapir.

Forårsrengøringen var netop overstået, og hvordan det end var forekommet i dette velplejede hjem, havde Kirsten fundet en gammel gulnet kuvert i klemme mellem bagstykket og bunden af undertøjsskuffen i sin antikke kommode. En kuvert så gammel, at papiret var sprødt og blækket næsten udvisket, men alligevel i stand til få Kirstens hjerte til at springe et slag over og en mængde

røde pletter til at brede sig fra brystet til halsen og helt op i kinderne. Hun kendte ordlyden udenad. Brevet var fra Ernst og dateret den 14. maj 1992.

”Kære Kirsten,

Jeg tillader mig at henvende mig til dig, fordi jeg ikke kunne undgå at lægge mærke til dig på kurset i april måned. Jeg har din adresse fra deltagerlisten og håber, du ikke vil tage mig denne henvendelse ilde op. Jeg vil meget gerne mødes med dig og håber, du vil kontakte mig uforpligtende skriftligt eller telefonisk.

Kærlig hilsen

Ernst Schmidt
En fascineret beundrer

4. kapitel

Marts 2010

Mette havde altid savnet en passion. Hun misundte andre, der gik brændende op i håndbold, forsvandt ind i violinspil eller bare altid havde vidst, at de ville være designere. Selv havde hun været meget i tvivl om sit karrierevalg, men var nået frem til, at hun altid havde været god til at skrive, men var lidt for tilbageholdende til at blive journalist. I stedet var hun havnet som kommunikationsmedarbejder i en mindre kommune. Stabilt og ikke særligt udfordrende arbejde og kolleger, der tillod hende at hente sit barn tidligt, når det var nødvendigt, uden at sende himmelvendte øjne, i hvert fald ikke, mens hun stadig var på kontoret. I det hele taget var Mettes liv blevet så forudsigeligt, at hun af og til var ved at kaste op over det. Gift med gymnasiekæresten, som nu var konsulent og rejste meget, datter ankommet to år efter brylluppet. Da nyfødte Katrine blev lagt op på hendes mave to år tidligere og lå og stirrede uudgrundeligt på sin mor, mens munden lavede suttebevægelser, følte Mette for første gang noget, der lignede ægte lidenskab. To år senere var også dette mirakel imidlertid ved at drukne i hverdag, leverpostej, lusekure og alenetid i lejligheden med datteren.

Samtidig med den lidt for hverdagsagtige tilstand af utilstrækkelighed og diffus utilfredshed mærkede Mette dog også et ønske om et barn mere. Det var ikke et ønske, der kom fra den rationelle hjernehalvdel, som havde mere end rigeligt at gøre med ét barn, som hun ofte stod alene med, men et nærmest biologisk kald, som styrede hendes tanker i retning af graviditet og babytrang igen. Henrik var med på idéen og var straks begyndt at snakke om forstadshus og større bil, men når det kom til stykket, gik aftener og nætter ofte med enten Katrine, med arbejde, med vasketøj og indkøb, og når de lagde sig i sengen, var de for trætte til andet end at falde i søvn, ryg mod ryg.

Som en mulighed for at få afløb for sine babydrømme, var Mette begyndt at bruge forskellige internetfora med andre gravide og småbørnsmødre. Det var blevet en afhængighed på linje med sukker- og kaffetrang, og hun tjekkede ofte de forskellige grupper, før hun åbnede sin post eller læste nyheder på nettet. Langsomt havde de forskellige netgrupper erstattet store dele af Mettes sociale liv, og hun så nu kun enkelte veninder tilbage fra studietiden. På skrift kunne hun udtrykke sig, uden at blive kejtet, uden at blive afbrudt eller overdøvet af mere højtråbende veninder eller mødregruppen i den virkelige verden.

I sin tankeverden oplevede Mette ofte et glimt af klarsyn, men det blev aldrig til en færdigformuleret tanke. Strejf af fuldendt lykke var der længe imellem, men det kunne også være en fornemmelse af, hvad der var det rigtige for hende at gøre, hvad hun skulle stræbe og styre efter i livet. Det var så flygtigt, at hun ikke kunne sætte ord på og det meste af tiden var det hverdagens gøremål, der optog hendes tankevirksomhed, og deres planer om at flytte ud af lejligheden fyldte også. Kun i søvnløse nætter og på lange dage hjemme, når Katrine var syg, havde hun tid og rum til tanker om, hvorfor hun lige var endt der i livet, hvor hun var. Om livet havde mere at byde på, eller om forstadsdrømme og et barn mere var det, der skulle til, for at gøre hende mere lykkelig.

Afsløringen af Henriks utroskab havde vaklet ved noget, hun havde taget for givet. Hun følte selv, at hun havde udviklet sig til en sur mokke de seneste år. Faktisk havde hun indset, at en kvinde, der plager om sin mands anerkendelse, var noget af det mest uudholdelige, Henrik kunne forestille sig. Derfor havde hun forsøgt at lægge denne vane bag sig og tro på hans kærlighed til hende, uden at få den bekræftet konstant. Det projekt var så lige faldet til jorden med et brag.

Brevet fra Lykke lå nederst i Mettes sokkeskuffe og for som en tanke gennem hendes hoved, hver gang hun tog sokker på eller lagde rene i skuffen. Hun skubbede konfrontationen foran sig, dels af bekvemmelighed, dels fordi det efterhånden føltes som en smertefuld nydelse at have en viden, som han ikke vidste, hun havde. Måske ville der dukke mere op, måske ville hun kunne tage Henrik med bukserne nede i bogstaveligst forstand, hvis hun spillede sine kort rigtigt. Den første smerte og bevidstheden om ydmygelsen var forsegleet dybt i hendes sjæl, hvor hun mente at kunne kontrollere den.

Mette var både overrasket og frastødt over, i hvor høj grad Henrik opførte sig som om, intet var hændt. Det dobbeltspil, han dermed måtte føre, var kun med til at gøre hendes sammenbidte hævnløst større. Men hun viste ikke noget, og han havde tilsyneladende heller ikke mærket en forandring hos hende. I hvert fald havde han ikke sagt noget om det. Klart, hans tanker var jo et andet sted. I følge Mettes damebladpsykologiske teori, skulle man ellers ofte opleve, at en utro mand pludselig blev meget mere opmærksom på den faste partner i et forsøg på ikke at blive afsløret. Måske læste han også hendes dameblade og afstemte sit skuespil nøjagtigt så ingenting blev forandret hjemme.

Weekenden var svær at komme igennem uden at løfte sløret for sin nyvundne viden. Lørdag gik hurtigt med rengøring, oprydning, vasketøj og svigerforældre til kaffe. Søndag morgen blev som vanligt indledt med, at Henrik satte cirkler rundt om de rækkehuse, der passede til deres families størrelse og økonomi. Det var heller ikke fordi, Mette havde ubehagelige svigerforældre, men ligefrem at flytte til den samme gudsforladte forstad, som var så indpakket i stisystemer til skole, børnehave og indkøb, at man kunne leve en hel tilværelse uden at komme ud af villakvarteret, var længere end Mette var villig til at flytte sig.

”Men så kan mor og far jo hjælpe, når Katrine er syg: Mor går snart på efterløn og far kan hjælpe med haven,” var Henriks evige løsning og svar på den sag. Ubetinget rigtigt, at de ville hjælpe, men det ville også gøre det muligt for svigermoderen især at lægge endnu mere beslag på sit eneste barnebarn og Mette kunne sagtens forestille sig en svigerfar, der i sit hjertes godhed fik anlagt græs, plæne og staudebede, helt uden at spørge Mette og Henrik først, om det var det, de ville have. Alligevel endte de for gud ved hvilken gang til et åbent hus i et anonymt velfriseret rækkehus med åbent køkken-alrum, to børneværelser og forældresoveværelse, terrasse med herregårdsstenbelægning, skarpt kantet græsplane og græsende op til fællesområde med legeplads.

Henrik kørte forbi sine forældre efter huskigget: ”Jeg skal bare lige fortælle dem om huset, tænk, jeg har jo leget med Lars, som boede i det, da jeg var barn – kom nu med ind!” Mette skumlede indvendigt, men fandt den høflige svigerdatter attitude frem og tøffede pænt i hælene af sin mand ind bag ligusterhækken. Mette havde ikke hørt ordet surbundsbed, før hun mødte Keld og Bente

Sørensen, i hendes tanker oftest kendt som Hr. og Fru Forstad. Endnu engang vidste hun ikke, hvad hun selv drømte om, hun fornemmede bare, at det ikke var rækkehus i forstad med svigerforældre i gåafstand.

5. kapitel

1950 - 1957

Kirstens mor havde altid omtalt hende som en nem og stille pige. Over for sin søster formulerede moderen med diskrete, men utvivlsomme hentydninger sin medlidenhed med søsteren over hendes tre støjende drengebørn, som altid efterlod hjemmet endevendt og adskillige stykker porcelæn fattigere. "Ja, sikke et liv, dine drenge altid bringer med sig". Kirstens far skældte mere direkte ud på nevøerne, selv om han nærede et uudtalt ønske om selv at have fået en søn.

I sammenligning med de tre fætre, var Kirsten et stilfærdigt, næsten sky barn. De søndage hvor moster, onkel og fætrene skulle komme på besøg startede med, at hun fik sit lange lyse hår flettet og snoet til sirlige frikadeller over ørerne, for at forhindre fætrene i at rive hende i håret. Kirsten måtte ikke sidde ned i den nystivede søndagskjole, før gæsterne kom, så hun stod altid afventende på sine lange tynde ben, på en al for voksen måde, allerede fra hun var 4-5 år. Erfaringen havde for længst lært hende ikke at krølle og grise sit søndagstøj til. Alligevel gemte hun sig instinktivt under den høje grønne silkebetrukne sofa i den fine stue, når dørklokken endelig lød og stuepigen Ester gik ud for at lukke op.

Gunhild - Kirstens mor - havde også ønsket sig flere børn, da hun som 21-årig blev gift med Erhard i 1937. Det forventedes af Erhards forældre, at Gunhild i det mindste førte slægten og helst også det gamle navn Essendahl videre, hvilket kun ville være sikret, hvis hun fødte en søn. De mange år uden børn affødte et anspændt forhold mellem Gunhild og svigerforældrene, som aldrig undlod at nævne, at Erhard jo var deres eneste håb om at føre navnet videre, da han kun havde ældre søstre, som havde giftet sig til andre efternavne. Bestræbelserne på at få børn var aldrig nogen fornøjelse for Gunhild, som syntes, at akten var både uhygiejnisk og smertefuld. Hun vidste, at det var hendes ægteskabelige pligt og havde opøvet en evne til at befinde sig i en anden tankeverden, når Erhard utrætteligt forsøgte at besvangre sin hustru. Som 30-årig havde Gunhild opgivet håbet om nogensinde at blive gravid, og formålet med den endeløse parring var blevet endnu mere absurd for hende. Hun ønskede efterhånden kun en graviditet for at få dette vanvid til at ophøre og Erhards forældres ønske tilfredsstillet, inden de døde. Der skulle alligevel gå tre år mere, før Kirsten kom til verden. En lang og tynd pige, som farforældrene ikke tiltroede de store chancer for overlevelse, eftersom hun altid virkede skrøbelig og bleg.

Kirsten viste sig at være livsduelig og højt elsket af sin mor. Som en direkte afledt effekt af graviditeten gik forældrenes samliv i stå og det skulle Gunhild være Kirsten taknemmelig for i mange år fremover. Når Kirsten havde endnu en lungebetændelse, lagde Gunhild hende midt i ægtesengen, så hun kunne høre og mærke hendes åndedrag, til stor fortrydelse og forbitrelse for Erhard, der følte sig overflødig i sin egen familie og lagde mere og mere energi i familievirksomheden Essendahl Møbel Import, hvor han var tæt på en forfremmelse til direktør ved det forestående generationsskifte. Der var blevet fred efter 2. verdenskrig, og nu krævede virksomheden hårdt arbejde, for at overleve i den nye verden. Det var en kærkommen lejlighed for Erhard til at blive på kontoret til sent og ofte arbejde videre med talkolonnerne derhjemme efter middagsmaden. Kirsten kunne ikke mindes nogen ufred i forældrenes ægteskab, det eneste hun senere skulle huske var en altoverskyggende tavshed, kun afbrudt af det fine vægurs slag hvert

kvarter og dets tikken som en stædig påmindelse om, at tiden gik fremad, selv om Kirstens univers var uafhængigt af kronologi.

I årene før hun kom i skole, havde Kirsten ikke haft lyst til at lege med børnene på gaden, og moderen havde ikke opmuntret hende til det. Til gengæld sad hun ofte ved den store glaskarnap i stuen og betragtede de andre børns boldspil og hinkeruder på gaden. Hun studerede det mønster, de handlede efter og var i en alder af 5 år i stand til at gennemskue legens udfald; hun vidste, hvem der ville komme op at slås, hvem der ville begynde at græde, hvilken af mødrene, der ville komme og skælde ud og trække sit grædende barn med hjem, ligesom hun havde en god fornemmelse af, hvornår det ville ske. Hun holdt øje med det gamle ur på væggen og gættede på et tidspunkt, hvor den første dreng ville blive hentet ind af sin mor. Hun kendte ikke deres navne, men vidste, at drengen med det flyvske lyse hår, de røde kinder og store lidt triste øjne, gerne blev hentet af sin mor klokken 13.25, præcis 25 minutter inde i Gunhilds eftermiddagshvil. Ved skolealderen havde Kirsten så minutiøst overblik over de andre børns handlinger, at hun var overbevist om, at det faktisk var hende selv, der fik handlingerne til at ske. Fra at vide, at noget ville ske på et bestemt tidspunkt og til, at man selv har bestemt, at det vil ske, er der kun en lille umærkelig overgang, og hverken Kirsten eller hendes mor bemærkede forandringen. Kirsten fortalte aldrig sin mor om sine observationer og mystiske magt over børnene på gaden. Over for moderen var hun en pligtopfyldende og artig datter, der spiste pænt, legede stille med dukker, spillede klaver og kunne læse sin ABC, inden hun startede i skolen. Selv om Erhard gerne havde ansat en barneplejerske, insisterede Gunhild på selv at tage sig af datteren, og derfor var der, udover Gunhild og Kirsten, kun stuepigen Ester i huset om dagen, og hun opholdt sig i køkkenet eller sit eget kammer. Til at lave middagen kom der en kone om eftermiddagen, men hun var gift og boede for sig selv. Begge tjenestefolk syntes, at Kirsten var et magert, blegt og alt for voksent barn at se på, men det tilkom selvfølgelig ikke dem at give deres mening om barnet til kende overfor ægteparret Essendahl.

6. kapitel

Marts 2010

Tirsdag morgen. Vækkeuret ringede ubønhørligt kl. 5.30. Der gik nogle øjeblikke, før Mette kom i tanker om, at det ikke var en hvilken som helst tirsdag, men den tirsdag, hvor Henrik måske skulle mødes med Lykke igen. Godt nok havde Mette gemt brevet, men der var mange andre måder at komme i kontakt på. Faktisk var det største mysterium, når Mette tænkte helt rationelt, at Lykke havde sendt et gammeldags brev til Henrik.

Det sidste døgn havde Mette måttet fiske brevet frem flere gange, fordi det virkede som om, der var noget, der ikke hang sammen. Henrik var for normal. Stadig lige irriterende og stadig med alt for meget arbejde. Stadig glemte han konsekvent at tømme køkkenvasken for snask, når han ordnede køkkenet efter aftensmaden. Han havde afleveret Katrine hos sine forældre mandag aften, fordi hun igen havde ondt i ørerne.

Denne morgen havde han sagt, han skulle med toget til København. Det var der heller ikke noget usædvanligt ved, men for Mette havde alt pludselig en dobbelt betydning. Hvis han løj om at skulle til København, kunne han have løjet om mange andre ting. Sidste tirsdag havde han også været af sted og der stod jo i brevet, at de havde mødtes om tirsdagen. Brevet var stemplet i Østjylland, og altså ikke sendt fra København. Lykke måtte altså bo i Århus.

Mette rævesov, mens Henrik listede ud i badeværelset. Så snart han var derude under bruseren, greb hun sin telefon og ringede til Taxa, for at høre, om der var bestilt en vogn fra deres adresse og til banegården. Det var der. Mette bestilte endnu en taxa fem minutter senere og indskærpede, at den ikke måtte parkere ved gadedøren, før den første var væk.

"Nå nå, er det en forbryderjagt?" spurgte taxadamen jovialt. Hvis hun bare vidste, hvor tæt hun var på sandheden. Mette kommenterede ikke, men gentog bestillingen og lagde på. Under sengen lå et sæt tøj, hun kunne tage på meget hurtigt. De fem minutters forsinkelse skulle bruges til at børste tænder og lægge en hurtig mascara.

Brusebadet sluttede, barbermaskinen startede. Der kom en sms til Henriks telefon, som lå på den anden side af sengen. Mettes hjerte for op i halsen og hun kunne mærke pulsen i tindingen, da hun kastede et blik på den. Det var fra Århus Taxa. Den bestilte vogn ville være der om få minutter. Han kom ud af badeværelset, skyndte sig i skjorte, bukser og jakke. Hurtigt kindkys og hej hej skat. Før døren var smækket, var Mette ude af sengen og lysvågen. Hinkede ud i badeværelset med venstre ben i buksebenet og højre på vej i det andet. Fik klaret sin morgenrutine i lyntempo, da det pludselig puslede ved døren igen. Shit. Døren gik op. "Det er bare mig, jeg glemte lige nogen papirer," lød Henriks stemme. "Mhmm," sagde Mette fra badeværelset, "Jeg er ude på toiletet," svarede hun fra bag døren, der et splitsekund tidligere havde stået åben og afsløret, at hun var fuldt påklædt og på vej ud ad døren 2 timer, før hun skulle være på sit arbejde.

Døren smækkede i igen. Mette skyndte sig ind i stuen og så den gule taxa vente på Henrik, der tog trappen ned i fuldt firspring. Så sprang han ind i bilen, den blinkede ud og kørte væk. Mette greb

sin frakke og taske på vej ud ad døren og strøg ned ad trappen uden en lyd og uden at tænde lyset i opgangen.

Heldigvis kom hendes taxa hurtigt. "Til banegården," sagde hun og satte sig ind på bagsædet. Ved krydset ind til Banegårdsgade fra Frederiks Alle kom de til at holde lige bag Henriks taxa. Mette trykkede sig dybt ned i det bløde lædersæde og stirrede ned i sin telefon. Der blev grøn pil og begge taxaer styrede mod banegården.

"Skal du nå toget til København?" spurgte chaufføren venligt konverserende. Det gav et sæt i Mette, som ikke havde gennemtænkt muligheden for, at hun ville ankomme så tæt på Henrik, at han ville se hende, når hun steg ud af vognen. Faktisk havde hun slet ikke regnet med, at han kørte til banegården. "Ja, måske kan du dreje ud ad Bruuns Gade, så jeg bare kan løbe ned ad trapperne?"

Det blev hendes redning, at der var grønt i det næste kryds. Mette blev sat af rundt om hjørnet og Århus Stiftstidendes bygning skjulte hende for Henrik, som blev sat af foran hovedindgangen til Århus H. Mette kunne se IC toget i spor 3 oppe fra vejen og stillede sig mellem nogle cykler og en plakatsøjle. Der kom Henrik, han gik målbevidst efter en bestemt vogn og forsvandt ind i toget. Kort efter forlod det perronen og efterlod Mette i et vakuum af selvmodsigende tanker. Hvad foregik der? Havde han ikke fået besked fra Lykke om deres stævnemøde? Eller boede hun måske i Skanderborg eller Horsens? Hvor langt fra kom brevene egentlig, for at få et stempel med Østjyllands Postcenter, inden de blev delt ud? Og hvorfor havde Henrik haft brug for papirer for at tage til stævnemøde?

Mette trissede hjemad og mærkede maven knurre af sult. Hun hentede rundstykker og juice og gik langsomt hjem gennem en finregn, som hun ikke rigtig ænsede. Der var lys i opgangen, da hun trådte ind. Der plejede ellers ikke at være nogen oppe så tidligt. Klokkeren var endnu kun lidt over 6. Hørte hun en dør blive smækket højere oppe, eller var det indbildning?

Da hun låste sin egen dør op og trådte ind, trådte hun på et stykke papir. Hjertet op i halsen igen, havde Henrik måske tabt et af sine vigtige papirer på vej ud ad døren? Og var det overhovedet arbejds-papirer, eller havde de noget med Lykke at gøre?

Hun løftede langsomt arket. Besluttede sig for at lave et krus kaffe, før hun læste det, men tog det med ud i køkkenet. Mens vandet kogte, vendte hun papiret om. Der stod med gammeldags maskinskrift:

"Til Mette og Henrik Sørensen,

Jeg må henstille til, at jeres vækkeure bliver indstillet til at ringe lavere eller i kortere tid. Jeg får ødelagt min nattesøvn af denne forstyrrende lyd. Venligst bring snarest muligt dette forhold i orden.

Venlig Hilsen

Kirsten Essendahl, 4. sal t.h."

Årh så var det bare fra den sure overbo. Det var selvfølgelig hende, der havde været ude i opgangen og smækket døren i, da Mette kom ind.

Før Katrine havde Mette og Henrik ofte siddet og moret sig over de rytmiske slag og det jævnlige DING fra den gammeldags skrivemaskine, som overboen brugte til at skrive klager og opslag til alle i opgangen. Hun var sikkert også typen, der klagede til avisen over kommafejl. Det stakkels ensomme menneske havde formentlig ikke andet at gå op i. Aldrig nogensinde havde Mette og Henrik hørt stemmer fra lejligheden ovenpå, kun denne evindelige skrivemaskine og så radio og tv, aldrig levende stemmer. Aldrig gæster til Frøken Essendahl.

7. kapitel

April 2010

MaryP71 var også på Facebook under navnet Mary Poulsen, født 1971, men uden oplysning om barndomsby, skoleklasse eller andre af de sædvanlige oplysninger, mange havde på deres profiler. Kirsten havde oprettet profilen med et indscannet billede af sig selv fra sin 30-års fødselsdag. En tur gennem PhotoShop havde fjernet det gullige fra det gamle foto og efter lidt manipulation med øjnene og kæbepartiet ville ingen nogensinde tro, at der bag profilen gemte sig en ældre dame. Mange af netgruppens medlemmer var også venner på Facebook. Sådan var MaryP71 også blevet venner med Mette Sørensen, selv om hun måtte igennem en lang liste af navnesøstre til Mette Sørensen, før hun fandt sin underbo.

Kirsten skrev fra Mary P's profil en privat besked til Mette:

"Jeg er ked af, at du tog mit svar på din mistanke om utroskab ilde op. Jeg synes bare ikke, vi skal finde os i hvad som helst og det er nogle gange nødvendigt at åbne øjnene og erkende, hvad der foregår omkring en.

De bedste tanker fra MaryP"

Send.

Kirsten rakte ud efter termokaffen og vippede et par lameller i persiennen ud mod gaden. Lejligheden havde samme type rummelige karnap som barndomshjemmet. Hun så skraldebilen ankomme og fik en ide. Til hendes store irritation stillede underboerne ofte skraldeposen uden for døren i opgangen efter aftensmaden, og ofte blev den først båret ned den næste morgen. Klokkeren var 19 og Kirsten gik ud og åbnede køkkenskabet ved siden af komfuret. Inde bagved løb aftrækket til underboens emhætte og Kirsten havde prikket et lille hul i plastikken. Derfor vidste hun som regel med stor sikkerhed både hvad, de fik og hvornår familien nedenunder spiste aftensmad. De havde fået lasagne i aften, det var tydeligt på ostelugten. Det var sandsynligt, at der allerede stod en skraldepose i opgangen ud for deres dør. Hun vidste også, at Henrik først var kommet hjem, efter at Mette og datteren havde spist, for hun havde først for kort tid siden hørt ham komme hjem og varme mad i microovnen.

Kirsten havde tidligt i sin planlægning bestilt et par g-strengstrusser på nettet. Dem pakkede hun nu ud, krøllede dem sammen i hænderne og dryppede et par dråber kaffe i skridtstykket. Så åbnede hun døren til opgangen, listede sig ud uden at smække døren efter sig og ned ad trappen uden at tænde lyset. Ganske rigtigt stod der en løst lukket skraldepose og forpestede opgangen med ostelugt. Lynhurtigt stoppede Kirsten trusserne ned øverst i posen. Tilpas langt ned til, at de var forsøgt skjult, men ikke længere ned, end at Mette med sikkerhed ville opdage dem, når hun næste morgen tog posen med ned. Henrik lod den altid stå, selv om han var den første, der forlod lejligheden om morgenen.

Oppe i lejligheden tjekkede Kirsten sin MaryP profil på Facebook igen. Hun havde også fundet Ernst Schmidt, men aldrig kontaktede ham. Det gulnede brev fra 1991 havde i svage øjeblikke fået hendes hjerte til at banke, men hun havde altid undertrykt det. At indlede et personligt og

muligvis intimt forhold afskrækkede Kirsten mere end noget andet. Det var en langt mere tryk og behagelig position at sidde tilbagetrukket og påvirke begivenhedernes gang fra sin egen indflydelsessfære og fulde kontrol. Der var rigeligt med fordærv i verden og Kirstens personlige mission var at uddele lærestreger her og der, så verden kunne blive et mere ordentligt sted at være i. Hun havde som voksen erkendt, at hun ikke kunne styre alt ved tankens kraft, men der var masser af muligheder for at sætte begivenheder i scene, for at få visse ting til at ske.

Ernst Schmidt havde ikke oplyst noget om sin civilstatus på Facebook. Han havde ikke mange venner, men listen talte alligevel nogen med samme efternavn, som efter al sandsynlighed var børn, svigerbørn og børnebørn. Måske var han fraskilt? Hun fulgte et fotoalbum, hvor hende, der måtte være hans datter havde tagget ham i et foto. Der var kage, lys og glade børn, men på ingen af billederne var der nogen, der så ud til at være partner til Ernst. Var han mon fraskilt? Enke? Eller – gud bedre det – var det ikke hans datter, men ung kone og små børn han havde, selv om han måtte nærme sig 70?

Det besluttede Kirsten sig for at finde ud af. Hun googledede hans navn og adresse fra den guldne kuvert fra 1991. Det gav ikke noget brugbart. Måske boede han der ikke mere. Faktisk vidste Kirsten ikke helt, hvad hun ville, hvis hun fandt ham, men der var noget uafsluttet eller noget, der aldrig var begyndt, og det gav Kirsten en urolig fornemmelse af ubalance. Han var den eneste, der havde gjort tilnærmelse til Kirsten nogensinde, for både i skolen og i faderens virksomhed havde hun fået lov at leve sit eget liv. I 19 år havde Kirsten ikke anet, hvad hun skulle gøre ved denne følelse af ukontrollerbarhed. Det pinte hende ikke at kunne påvirke sagen Ernst Schmidt og det var både for enkelt og banalt bare at svare på hans brev. Nu var det under alle omstændigheder alt for sent.

På hans profil var der både email adresse, et fastnetnummer og et mobiltelefonnummer. Kirsten tøvede. Det var ikke direkte konfrontationer, hun var bedst til. Men hun havde sørget for, at hendes nummer ikke blev vist, når hun ringede op til nogen. Hun blev grebet af overmod og tastede fastnetnummeret fra sin telefon. Hun fik en telefonsvarer, men genkendte hans stemme så tydeligt, at hun følte sig afsløret i noget forbudt og mærkede varmen stige op i kinderne. "Du har ringet til Ernst Schmidt. Læg en besked, så ringer jeg tilbage til dig." Kirsten havde under alle omstændigheder bare tænkt sig at lægge på, også hvis telefonen blev taget. Men nu var udfaldet så heldigt, at hun fik en indikation om, at han boede alene. Der var i hvert fald ikke andre navne nævnt på telefonsvareren.

Kirsten stirrede på sit eget ansigt, mens hun systematisk børstede tænder. Det var meget grænseoverskridende, at hun faktisk havde ringet. Hvad mon hun ville have gjort, hvis han havde taget telefonen? Det gav hende hovedpine at tænke på, men også en meget hengemt følelse af noget svævende og behageligt.

Næste morgen havde hovedpinen ikke fortaget sig og Kirsten opdagede, at hendes venstre arm virkede følelsesløs. Det var hendes største skræk, at hun en dag skulle blive syg og afhængig af andres hjælp.

8. kapitel

April 2010

Mette bandede indvendigt over næsten at falde over skraldeposen på vej ud ad døren om morgenen. Hun havde også Katrine, sin egen taske og alt den oppakning et vuggestuebarn skal bruge, når det både kan blive en kold og varm dag. Henrik havde bare sin bærbare pc og alligevel tog han aldrig skraldeposen med ned.

"Hvad er det?" spurgte Katrine og hev i en blonde, der sad fast på et minimalt stykke satin. En g-streng! Mette var mundlam og Katrine undersøgte fornøjet det fine stykke undertøj, indtil Mette vågnede af sin trancetilstand og rev trusserne fra hende, rev dem i stykker og kylede dem tilbage i skraldeposen. Hvor dum troede Henrik lige hun var? Eller ville han bare opdages, afsløres, provokere Mette til at smide ham på porten, frem for bare selv at sige, at han var træt af hende? Feje kujon.

"Hvorfor græder du mor?" spurgte Katrine undrende, men kom selv med et bud: "Var du meget glad for de underbukser mor?"

"Ja min skat, det var jeg, men de er gået i stykker," svarede Mette, glad for barnets logik.

Hele dagen på jobbet var Mette ukoncentreret. Der var noget, der ikke gav mening, men hun kunne ikke få hold på, hvad det var. Der var stadig ingen forandring hos Henrik, han var en bedre skuespiller, end hun havde forventet. Nu var der to håndgribelige beviser på hans affære, og Mette var ved at kaste op, bare ved tanken om, hvorfor han havde haft hendes trusser med hjem.

Hun undskyldte sig med hovedpine og gik tidligt hjem, før hun hentede Katrine. Hjemme satte hun sig til rette med sin computer og loggede på Facebook og sit netforum. Der var en besked fra MaryP. Denne gang tog Mette det ikke helt så ilde op, der var jo tilsyneladende noget om snakken. Hendes blik faldt på en annonce for en koncert med et Århus-band. Billedet - lignede - nej det var da ham? – en fra Mettes gymnasium, som hun havde haft musiktimer sammen med. Faktisk havde hun også været tiltrukket af ham. Hun klikkede på annoncen og kom over på en fanside for bandet. Derfra videre til hans personlige profil og der var nu ingen tvivl. Det var ham. Michael var blevet ældre, men på den rockstjerneagtige cool måde.

Det svimlede for Mette ved tanken om de tilfældigheder, der havde bragt hende dertil i livet, hvor hun var. Tænk hvis hun var endt sammen med Michael efter den der gymnasiefest, eller hvis hun havde været ude at rejse eller hvis hun havde valgt en anden uddannelse. Alt var bare sket i fuld fart og af sig selv og nu sad hun her og var 30 år, bedraget hustru og mor til et barn.

Mette hentede sin datter, kørte aftenen på ren rutine med mad, bad og i seng, men hun kunne næsten ikke vente på, at datteren sov. Henrik skulle først være hjemme to dage senere og lige nu var hun faktisk ligeglad. Hvis han kunne, kunne hun også. Hun loggede på Facebook igen og sendte en venneanmodning til Michael fra gymnasiet.

Han accepterede hurtigt venneanmodningen og kort efter dukkede han frem i chat-feltet nederst på skærmen: "Heeeej Mette, long time, hvordan går det med dig?"

Mette gispede. Hvad havde hun egentlig gang i? Hvad skulle hun nu skrive? Hun kunne jo ikke bare logge ud, det var ligesom hende, der havde venneanmodet. Hun prøvede at berolige sig selv. Det var trods alt et ret uskyldigt spørgsmål og Mette svarede med standardfraserne om mand, barn, job og bopæl og skyndte sig at flytte fokus: "Hvad med dig, jeg så dit band i en annonce, er du ved at blive berømt?"

":o))) Berømt og berømt, næh, men vi skal spille i Århus på fredag, kommer du ikke og hører os? Jeg kan skaffe en billet."

Mette blev paf og rødmede, selv om hun sad helt alene.

"Måske, men hov nu vågner min datter," skyndte hun sig at lyve og loggede af chatten.

Efter en passende tid, som det kunne have taget at få datteren til ro, gik hun ind og kikkede på linket til koncerten. Hun kom ind på en fanside, som hun kikkede Like til og meldte sig til at deltage i eventen koncert med Michaels band på fredag. Så måtte Henrik passe Katrine. Det manglede bare, at han deltog lidt i sin datters liv efter en halv uges arbejdsrejse.

Da Mette gik i seng, var det med et fjollet grin på læben. Helt upassende for sin situation, opførte hun sig pludselig som en forelsket gymnasiepige. Og Michael ville gerne se hende til sin koncert. Eller i hvert fald gerne have hende med. Mette faldt i søvn og drømte for første gang i lang tid kun gode drømme.

9. kapitel

April 2010

Kirsten fik langsomt følelsen tilbage i sin venstre arm i løbet af dagen og trængte den ubehagelige tanke om at skulle blive gammel, syg og hjælpeløs i baggrunden. Det psykiske ubehag varede ved længere. Hun var nødt til at danne sig et overblik, for der var i øjeblikket flere løse ender, end hun brød sig om. Hun skrev i et nyt tekstdokument:

”Mette – mistanke formentlig intakt. Skal til koncert på fredag, hendes mand er ikke meldt til eventen. Har sandsynligvis ikke konfronteret Henrik. Jeg må selv finde en straf til ham.
Ernst – sandsynligvis fraskilt eller enkemand. Bliver nødt til at undersøge nærmere.
Mig selv – følelsesløshed i armen har fortaget sig. Underlig fornemmelse. Må lave flere gymnastikøvelser.
Henrik - ...”

Hvad skulle hun finde på. Hvis ikke Mette ville straffe ham, måtte hun selv skride til handling. Han var den mest sjuskede og respektløse i opgangen og ofte hang hans stinkende våde løbetøj i tørrekælderen side om side, hvis ikke henover det rene vasketøj.

Kirsten tog en skarp saks og listede sig ned af bagtrappen, låsede sig ind i vaskekælderen og kunne straks lugte gammel sved fra sportstøjet, der hang hulter til bulter blandet med rent tøj. Det tog kun et øjeblik at klippe elastikken i hans løbebukser næsten helt over. Ikke nok til at blive bemærket, men nok til, at det ville bryde og bukserne falde ned efter få løbeskridt.

Normalt løb han ture mandag og fredag morgen, hvis han var hjemme. Nu skulle det første store forårsløb snart finde sted fra Tangkrogen og Henrik var i gang med at træne til dette løb. På det seneste løb han sammen med 3-4 andre mænd, som han mødte udenfor gadedøren klokken 6 på løbemorgenerne.

Kirsten smuttede op ad bagtrappen igen i al stilhed. Hun havde det bedre, men var ikke helt tilfreds. Hun burde kunne gøre det bedre end et klovnenummer med bukser, der faldt ned. Og det var jo ikke engang sikkert, han skulle løbe nu på fredag, han var ikke hjemme i disse dage.

Pludselig slog det Kirsten, hvad hun skulle gøre. Hun gik på nettet igen og googled ”Escortpiger Århus.” Der var masser af resultater, så Kirsten valgte et bureau, der så nogenlunde sobert ud, og hvor pigerne hverken så for billige eller for prangende ud. Der var oven i købet en, hvis arbejdsnavn var Lykke. Hvilken fryd!

Kirsten skrev en e-mail fra en af sine mange mailadresser konstrueret til lejligheden. Hun satte blot Henrik ind foran snabel-a’et og svaret ville lande i hendes egen mailboks. I mailen skrev hun: ”Jeg er ret genert, men vil gerne mødes med Lykke til en gåtur i skoven. Er hun tilgængelig fredag kl. 16.30? Hun skal bare ringe på dørtelefonen og bede mig komme ned.” Det var præcis på dette tidspunkt, Mette altid kom hjem med Katrine om fredagen og samtidig var det den dag, hvor Henrik tilstræbte at være hjemme på samme tid for at holde weekend med familien. Med lidt held

ville både Mette, Henrik og endda også datteren Katrine blive antastet af Lykke på fredag kl. 16.30 udenfor deres opgang.

Kirsten kunne strege et af punkterne fra listen: Hævn over Henrik. Hun glædede sig allerede til at følge optrinet fra karnappen. Det ville blive en lang og spændende fredag. Først skulle Henrik på en løbetur sammen med sine venner, hvorunder han formentlig ville tabe bukserne. Så ville han med Mette som vidne blive mødt af en Lykke, som skulle instrueres i at opmuntre ham til at komme over sin generthed og gå med ham i skoven. Endelig skulle Mette til koncert om aftenen, og Henrik sandsynligvis sidde skrupforvirret alene hjemme med Katrine og prøve at rede trådene ud.

Bare nu alt ville klappe. Kirsten glædede sig som et lille barn til juleaften. Mente hun i hvert fald. For hun havde aldrig været et lille barn og hun havde aldrig følt ren glæde.

Der kom allerede svar fra escortbureauet. Lykke kunne sagtens løse opgaven for Henrik på fredag. Bureauet havde forstået, at han var genert, men lovede, at deres Lykke nok skulle få ham til at glemme alt om det på deres skovtur på fredag. Perfekt.

Kirsten mærkede noget vådt i øjenkrogen. Græd hun? Det havde hun ikke gjort, siden hun var barn. Men da hun tørrede øjet med bagsiden af hånden, var der en stribe af frisk blod henover håndryggen. Hun styrtede ud til spejlet. Der var en lille blødning fra øjet. Ikke voldsomt, men alligevel noget, Kirsten aldrig havde oplevet før.

Hvad var nu det? Ville hele planen nu blive ødelagt af sygdom? Hun havde det ellers meget bedre end hun havde haft tidligt om morgenen. Hun gik på Netdoktor og fandt alt for hurtigt frem til, at både sovende venstream og blødning fra øjet kunne være symptomer på hjerneblødning. Det skræmte hende fra vid og sans. Hun gik ud i køkkenet, fandt flasken med Rød Aalborg i fryseren og fyldte et snapseglas. Hun drak det i et sug, stillede glasset hårdt ned og fyldte det igen. Den værste uro fortog sig. Hun kunne jo altid ringe til sin læge i morgen og formentlig blive beroliget. Hun havde virkelig ikke tid til at være syg.

10. kapitel

April 2010

Henrik købte en stor buket roser på vej hjem fra lufthavnen torsdag. Han vidste godt, at han havde trukket hårde veksler på Mette i den sidste tid. Han havde også mærket hendes afvisning og forstod egentlig godt, hvis hun var træt af at være så meget alene med Katrine. Hvad han måske ikke helt forstod var, at hun nogle gange sagde, at hun gerne ville have et barn mere, men samtidig overhovedet ikke viste engagement i forhold til at købe et hus. De kunne da ikke have et barn mere i den lille lejlighed. Det måtte de lige få snakket om. Han købte også Cava og jordbær. Nu skulle Mette nok blive god igen og i aften ville han ikke arbejde.

Han glædede sig til at overraske hende, mens han sprang op ad trapperne og låste sig forsigtigt ind i lejligheden. Henrik var notorisk ordensmenneske og allerede fra entreen skimtede han et tomt rødvingsglas ved køkkenvasken. Var hans ellers så fornuftige og nærmest alkoholforskrækkede kone begyndt at pimpe, når hun var alene hjemme? Hun som plejede at sige, at der ikke var noget mere trist, end folk der drak alene. Eller få medlidenhed, når de var ude at spise og hun så en enlig mand spise på restaurant. Mærkeligt. Han stillede flasken og jordbærrene i køkkenet.

Mette sad med sin pc i sofaen og så koncentreret ud og Katrine var faldet i søvn i sækkestolen. Ingen tog med andre ord særlig notits af, at Henrik kom hjem. Han blev lidt skuffet, men prøvede at genkalde sig den forventingsglæde, han havde følt, siden han købte roserne. Han rakte roserne frem mod Mette og de fyldte stuen med en tung parfumeret duft. Pludselig så Henrik nærmest hele scenariet udefra som en fed kliché om den travle mand, der kommer hjem med aflad købt for at dække over sin elskerinde. Lige bortset fra, at han ikke havde nogen elskerinde.

”Her skat,” sagde han og møffede sig ned i sofaen ved siden af hende. Lynhurtigt skiftede hun skærbillede til jp.dk – hvad mon hun skjulte? Mette kiggede først tomt på ham. Så blev hendes øjne røde og der samledes tårevæske i begge øjenkroge, indtil de bristede i tårer, der trillede stille ned ad hendes kinder. Hvornår ville Henrik mon lære at forstå kvinder? Han havde aldrig for alvor haft andre kæresten end Mette, men nogen gange var det som om, hun forventede, at han læste hendes tanker og vidste præcis, hvad han skulle gøre, for at få hende glad igen. Problemet var, at han ikke anede, hvad han skulle stille op, når hun græd. Så han trak hende ind til sig og lod hendes mascara tvære ud på skulderen af sin hvide skjorte. Hun rullede sig sammen til en lille pindsvinekugle i hans arme uden at gengælde hans kærtegn, men også uden at trække sig helt. Sådan sad de en tid, Henrik fuldstændig forvirret, mens Mette græd stille. Så vågnede Katrine og kom stavrende hen og krammede Mette fra den anden side af hendes plads i sofaen.

”Mors underbukser er gået i stykker, så hun er ked af det,” sagde den snart 3-årige alvorligt til sin far.

”Hendes underbukser? Ej hvad mener du Katrine?” spurgte Henrik sin datter. Nogle gange forstod han hendes logik bedre end Mettes.

Mette rejste sig med et ryk, gik ud i badeværelset og låste døren. Henrik kunne høre, at hun pudsede næsen og vaskede sig ved håndvasken. Pudsede næse igen – det betød sikkert, at tårerne stadig flød.

Katrine kravlede op på hans skød. "Du dufter af jordbær far!" sagde hun.

"Ja, jeg har jordbær med hjem, kom lad os gøre dem klar til mor," svarede han med en mat stemme.

Efter en rum tid kom Mette ud af badeværelset og gik ind i soveværelset. Men Henrik opgav ikke og havde nu tænkt sig at spille Katrinekortet. Måske ikke lige det, han havde i tankerne, men datteren kunne Mette i hvert fald ikke blive ved med at afvise. Så de to listede ind med chokolade, jordbær, champagne og et glas mælk til Katrine. Henrik satte bakken på sengen og prikkede til Mette, som havde lagt sig med ryggen til.

"Hvad er der galt skat? Vil du ikke nok prøve at sige det?" spurgte Henrik helt oprigtig forvirret. Det var vel ikke noget at tage sådan på vej over, at han havde været væk et par dage i denne uge – det plejede da ikke at være SÅ problematisk.

"Det ved du sgu da godt," svarede Mette og sendte ham et ondt blik.

11. kapitel

Kirsten 1957-1968

Kirsten kom i skole som 7-årig og var ikke sen til at lære at opfylde lærernes forventninger. Hun sad på første række og så ud til at suge viden til sig. Tankerne kunne sagtens flyve, selv om hun så fokuseret ud. Hun havde bare ikke brug for at få stoffet gentaget, det klæbede til hendes hjerne fra starten, ja faktisk havde hun ofte en fornemmelse af at vide tingene i forvejen. Hun var dog alt for godt opdraget til at afsløre sin kedsomhed overfor lærerne. Opgaver og stile blev afleveret rettidigt, svarene var korrekte, og stilene besvarede emnet nøjagtigt sådan som Kirsten fornemmede, lærerne foretrak det. For ikke at skinne alt for tydeligt igennem med sin fejlfrihed, indslog hun af og til småfejl i den blækregning, som skulle afleveres, mens hun holdt nøje regnskab med de rigtige resultater, som hun gemte i en skuffe på sit værelse og sammenlignede, efter skoledagen var slut, med den blækregning, hun fik tilbage med røde mærker i.

Af klassekammeraterne blev hun omgærdet med en blanding af respekt – hun var trods alt Direktør Essendahls barn – og det had, som fulgte misundelsen over letheden, hvormed hun tilegnede sig lærdom og hendes tilsyneladende arrogance overfor kammeraterne. Det var ikke arrogance, men en fuldstændig mangel på sociale færdigheder, der fik Kirsten til at virke arrogant. Bag hendes tillukkede ansigt, observerede hun stadig ivrigt på andre mennesker, men hun følte sig aldrig helt som en del af samme art. Hun lærte sig teknikker til at holde øje med sine omgivelser, selv om hun selv var en del af dem – en flue på væggen midt i begivenhedernes centrum. De andre børn vænnede sig til hendes tavse tilstedeværelse, omend de kunne fare sammen af forskrækkelse, når hun pludselig dukkede op, som om hun manifesterede sig ud af ingenting, bleg og tavs som et spørgsmål.

Moderen gik altid med Kirsten den korte vej mellem skolen og den hvide patriciervilla med den store glaskarnap ud mod gaden. Således var Kirsten altid under beskyttelse på vejen til og fra skole. I frikvartererne holdt hun sig i nærheden af gårdvagten eller blev indendørs. Hun havde efter aftale med moderen frihed til at blive inde, ligesom hun var fritaget for gymnastik pga. sin astma og lungebetændelse. De muligheder, der alligevel opstod for at drille hende, blev primært udnyttet af Karen Smed, en stor, men hverken særlig køn eller begavet pige, som besad magten over pigeflokken i klassen. Det gjorde hun mest i kraft af sin fysiske styrke som hun havde fra sin far, der var smed i 7. generation. Karen var også optændt af en vrede, fordi lærerne ofte hængte hendes uvidenhed ud: "Frk. Smed har nok opfundet en helt ny fugl – en 'gul-ben', som hun har svaret i biologiopgaven – meget interessant, den har jeg ikke engang hørt om, og jeg som troede, billedet forestillede en stork. Men frk. Smed skal måske være ornitolog". Klassen grinede, læreren soled sig i populariteten og Karen blev rød af ydmygelse og raseri.

I frikvartererne fik Karen afløb for noget af raseriet ved at få Kirsten med om bag lokumsbygningen, hvor hun trak hendes fletninger ud, kradsede hende i ansigtet og hvis hun kunne slippe af sted med det, smurte hun også jord i ansigtet, så det så ud som om, Kirsten havde leget vildt eller været i slagsmål. Karen vidste godt, at lærerne ville se i gennem fingre med Kirstens udseende, de var alt for bange for repressalier fra Kirstens forældre, men hun vidste også, at Kirsten ville få skænd af sin mor, for at have set sjusket ud i skolen. Dette var en større

tilfredsstillelse for Karen, som på de dage holdt sig i nærheden af Kirsten, når hun blev hentet af sin mor, der straks opfangede, hvis Kirsten havde forsøgt at rette op på de beskadigede fletninger eller overset en indtørret mudderstrime på siden af hovedet.

Hjemme fik Kirsten ros for sin indsats og sine flotte karakterer i skolen. Hvert karakterblad gav anledning til et klap på hovedet og en skinnende tokrone fra faderen. Men end ikke moderen anede, hvilke tanker og fantasier, der gennemstrømmede Kirstens hoved, og endnu mindre, at Kirsten var begyndt at eksperimentere med den magt, hun følte, at hun havde over andres handlinger.

I et spisefrikvarter, hvor Kirsten havde fået lov at blive inde på grund af en slem hoste skrev hun med en nøjagtig kopi af Karens håndskrift, et brev til Peter Eriksen: "Kære Peter, jeg er forælsget i dig, skal vi være kærster? Hvis du vil, så bær min skoletaske hjem for mig i dag." Kirsten lagde brevet øverst i Peters skolepult, så han ikke ville kunne overse det, når regnetimen startede efter spisefrikvarteret. Nøjagtig som Kirsten havde forudset, opstod der fnis omkring Peters skolepult, og han blev bedt om at læse brevet højt i klassen. Drengen, som var velopdragen og afholdt af de andre drenge, gjorde som han fik besked på. Kirsten virkede upåvirket udadtil, mens der strømmede en varm fornemmelse af sød hævn gennem hende. Det skulle dog ikke vare længe, før Karen havde gennemskuet drilleriet og begyndte at behandle Kirsten endnu hårdere. Kirsten forstod, at hun måtte være både mere forsigtig og mindre forudsigelig, når hun fremover skulle påvirke ting til at ske.

Kirsten vaklede mellem trangen til at være som de andre og følelsen af at være et ophøjet og mere intelligent væsen end de andre. Hun havde arvet sin fars selvsikkerhed, og det var først som en lidt større pige, at hun for alvor ønskede at være en del af flokken. Da hun kom til mellemskolen kom Karen i den frie mellemskole for de mindre boglige, og Kirsten planlagde en helt ny udgave af sig selv, en mere talende og deltagende pige i klassen. Hun vidste fra sin grundskoleklasse, hvad pigerne talte om, og det eneste, der afslørede hende var den afvæbnende latter, som hun afsluttede hver sætning med, når hun alligevel var i tvivl, om hun havde sagt noget ufrivilligt komisk. På de nye klassekammerater virkede hun mest af alt som en dårlig skuespiller, der læser sine replikker op i stedet for at spille dem. De gamle klassekammerater, som var fulgt med i mellemskolen, accepterede stiltiende Kirstens forandring. Alle var så optagede af sig selv, at der ikke var rum til at undre sig over, at blege, høje Kirsten Essendahl forsøgte at blive en del af pigeflokken.

Det lykkedes aldrig Kirsten at komme helt ind i inderkredsen af piger i klassen. Kun hendes evne og villighed til at lave de andres hjemmeopgaver på en sådan måde, at det ikke lod sig afsløre, hjalp hende frem til realklassen med skindet på næsen. Hendes egne resultater og flid var stadig bemærkelsesværdige, og hun forventedes at gå videre til handelsgymnasiet, så hun kunne blive rustet til en elevstilling på kontoret i Essendahl Møbel Import. På handelsgymnasiet var der flest drenge i klassen og Kirsten trak sig atter ind i sig selv og besluttede at koncentrere sig om at opnå gode resultater og dermed tilfredsstille faderens ønske om at få hende ind i firmaet. Omend det ikke ville være passende, at hun som kvinde skulle overtage virksomheden, var det stadig Erhards håb, at hun en dag ville gifte sig med en mand, som var direktørposten i den gamle virksomhed værdig. Lidet vidste han, at Kirstens sociale evner var så uudviklede, at det forekom hende

utænkeligt bare at tale med jævnaldrende og da slet ikke repræsentanter for det modsatte køn. Fætrene blev hun nødt til at tolerere til familiemiddagene, men forældrene var kun stolte af hendes ophøjede tavshed ved disse lejligheder, som de tog som et tegn på, at deres opdragelse af en flittig, men dydig og tilbageholdende pige var lykkedes. Med denne ballast fik hun kontorplads i faderens virksomhed efter handelseksamen i 1968. At der foregik et ungdomsoprør, var ikke en del af Kirstens univers.

12. kapitel

April 2010

"Mette, hvad er det, du tror, jeg godt ved?!" spurgte Henrik. Han forstod virkelig ingenting.

"Årh og så benægter du! Det her er sgu ikke nogen dårlig film, Henrik, det er dit og mit liv, og hvis du ikke engang kan indrømme, hvad du har lavet, så er vi færdige."

"Jamen Mette, jeg fatter ingenting!"

Men Mette havde været mere rasende og ude af sig selv, end han nogensinde havde set før. Hun hørte ikke, hvad han sagde, men rejste sig, greb sin taske og jakke og forlod lejligheden. På vej ud af døren sagde hun: "Du kan jo tænke over om det er din Lykke eller vores lykke, der er vigtigst."

Katrine havde set sit snit til at spise en god del af jordbærrene i glasskålen på sengen. "Ups far," sagde hun, idet hun kom til at vælte skålen ud på lagenet, så der blev en kæmpe rød plet. Hendes mund var også smurt ind i jordbær og Katrine havde det fantastisk. Hun reddede et af bærrene fra at trille på gulvet, krammede det i hånden, så saften dryppede ud mellem de små buttede fingre, da hun rakte det til Henrik og sagde: "Her far, smage?"

Uden at vide, hvad han ellers skulle stille op, trak Henrik alt sengetøjet af og gik ned i vaskekælderen med det. Han hadede uorden og snavs og ville vaske det med det samme. I kælderen hang også hans løbetøj, som han tog med op. Skulle han fortsætte i dårlig romantisk film-stilen og løbe efter Mette? Men hvor var hun mon? Og hvad så med Katrine? I romantiske film er der aldrig en to-årig, der smører jordbær ud over sig selv og ødelægger scenen. Men hvad var det overhovedet, han skulle bede om tilgivelse for? Og hvad var der nu i vejen med deres lykke?

Han fyldte Katrines badekar og satte hende i. Prøvede at ringe til Mettes mobil, men den havde hun ikke fået med i farten. Det blæste og regnede, og Henrik håbede, hun ville komme hjem, når hun havde raset ud. Der var planlagt påskefrokost hos hans forældre på søndag, der skulle alt gerne være tilbage til normal.

Henrik gennemgik posten og faldt over en besked fra overboen om at skrue ned for deres vækkeure. Den sure gamle dame, kunne hun ikke bare få sig et liv? Uden at tænke over det, stak han brevet i lommen i stedet for at smide det i skraldespanden.

Han fik Katrine op af badet, gav hende et stykke rugbrød, fordi hun pludselig var sulten. Ikke så mærkeligt, eftersom hun kun havde fået jordbær og klokken nærmede sig hendes sengetid. Mens han puttede hende, lå han og tænkte på, om det bare var fordi, han havde arbejdet så meget, at Mette var blevet så frustreret. Der var noget, der ikke stemte. Hun ville gerne have et barn mere, hun ville gerne have lykke.

Han ville gerne købe et rækkehus og sørge for, at hans forældre kunne hjælpe med at aflaste Mette med børn i fremtiden. Hvad skulle han ellers gøre for at bidrage til deres lykke? Hvad var den hemmelige formel og hvad var det, han stod anklaget for?

Der lød puslen i lejligheden ovenfor. Faktisk lød det som om, den sure gamle dame var i gang med at omrokere møblerne i hele lejligheden. Det kunne være sjovt at sende hende et klagebrev i samme stil, som dem hun så ofte havde sendt til dem. Sært at tænke på, hvor lidt man egentlig ved om de mennesker, man bor så tæt på, at man kan høre dem trække ud i toilettet, men ikke aner, hvad de tænker på og drømmer om.

Henrik ville ikke ringe og alarmere andre. Det her skulle nok løse sig og snart ville Mette dukke op igen. Men aftenen skred frem og Mette var ikke dukket op, da Henrik faldt i søvn på sofaen.

13. kapitel

April 2010

Kirsten var forstumlet og træt, efter at have flyttet spisebord og spisebordsstole hen i den modsatte ende af stuen. Tilbage stod opgaven med at skubbe sofaen over til karnappen. Derfra ville hun – med altandøren på klem - bedre kunne følge med i, hvad der skete udenfor gadedøren, stadig uden at kunne blive set nedefra, for det var kun øjne og næse, der stak op over vindueskarmen.

Det var sent torsdag aften og sofaen var tung. Selv om Kirstens krop var stærk, senet og uden et gram fedt, kunne hun ikke rokke sofaen ud af stedet. Hun satte sig i stedet i den og pustede ud. Et øjeblik vidste hun ikke, hvad hun var i gang med eller hvor spisebordsstolene var blevet af. Hun blinkede et par gange, for at finde ud af, om det var en drøm. Så greb hun ud efter sin pc og ville logge ind på netgruppen, for at se, om Mormette havde skrevet noget brugbart. Hun kunne bare ikke huske sit password.

Selv om ingen andre nogensinde kom i nærheden af Kirstens computer, var alt nidkært sikkerhedsbeskyttet. Hun plejede at kunne huske alle sine forskellige passwords i hovedet, men nu var det væk. Hun blev meget foruroliget. Det her passede ikke ind i hendes planer. Heldigvis blev hun automatisk logget ind på Facebook, for i sin panik kunne hun pludselig heller ikke huske sit password der.

Det følte som om, alting foregik uden hendes indvirkning, at hendes fingre styrede sig selv henover tastaturet udenfor hendes kontrol. På MaryP71's nyhedsstrøm på Facebook var der ikke noget nyt. Hun besluttede sig for at gå i seng for at være sikker på at vågne til den begivenhedsrige fredag morgen i god tid til at lave en kande kaffe og en ostemad inden kl. 6. Sofaen forblev hvor den var, så måtte hun sætte sig på gulvet eller måske endda ude på altanen, så hun måske kunne høre, hvad der blev sagt, hvis det ellers ville blive en vindstille morgen.

Helt atypisk for Kirsten lagde hun sig til at sove, selv om stuen rodede og kaffekoppen på køkkenbordet ikke var vasket op. Hun var så træt, at hun også glemte at børste tænder.

14. kapitel

April 2010

Mette ruskede Henrik vågen på sofaen. Hun frøs og ville gerne ind under sin dyne og bare sove og glemme.

"Hvorfor har du taget sengetøjet af? Har du haft besøg? Fandeme friskt lige at ringe efter Lykke, så snart jeg er uden for døren!"

Henrik satte sig fortumlet op. Han havde knastørre øjne og ondt i nakken af at sove krøllet sammen på sofaen.

"Mm, jeg skal lige vågne. Hvad er det, du snakker om? Hvor har du været?"

"Ja, bare benægt. Jeg tager sofaen i nat og jeg skal for resten til koncert i morgen aften, så du må tage dig af Katrine."

Henrik kom på benene og gik ud og plaskede koldt vand i hovedet. Var lykke en eller anden form for kodeord eller havde det andre betydninger, han ikke kendte. Så forstod han med et, hvad det var, anklagen gik ud på.

"Mette, regner du med, jeg er utro? Er det det, du påstår? For det er jeg altså ikke."

"Tænk at du ikke engang står ved det!" råbte Mette og gik ind til skuffen og fandt brevet fra Lykke.

"Hvad er så det her?"

Henrik tog papiret, stirrede, læste det og genlæste det vantro og sagde så helt afkræftet:

"Det ved jeg virkelig ikke. Jeg ved det sgu ikke Mette."

"Hvis du ikke stod og løj mig op i ansigtet, så havde du måske – MÅSKE – en chance. Men den er du i gang med at forspilde." Mens hun talte, havde Mette hentet sin dyne og lagt et nyt betræk på og bredt et lagen ud på sofaen. Hun puffede den endnu søvndrukne Henrik ud i gangen og lukkede døren i. Hun lagde sig på sofaen og mærkede igen tårerne løbe lydløst og lave sorte mascarapletter på det rene pudebetræk.

Henrik stirrede på brevet, han stod med i hånden. I brevet stod der:

"Kære Henrik,
Tak for et eventyrligt tirsdagsmøde – samme tid og sted næste tirsdag?
Kærligst
Lykke"

Hvem var mest vanvittig her? Var Mette blevet så sur over et eller andet, at hun selv havde konstrueret beviser og brugte dem som påskud for at gå fra ham? Det gav jo ingen mening. Det eneste han havde gjort var at have haft meget arbejde. Men ellers kunne de jo heller aldrig købe det rækkehus. Hvad ville hun egentlig have?

Der var et eller andet bekendt ved brevpapiret, han stod med i hånden. Også måden, arket var foldet skarpt og den lidt hengemte lugt at støv, som kom fra papiret, syntes han, han havde set før. Han stod lige ved siden af sin jakke, som hang på en bøjle i entreen og fik øje på den hvide kant af et brev, der stak op af lommen. Klagebrevet fra overboen. Han hev fat i det, og stod med to fuldstændig identiske stykker papir med samme foldning og ikke mindst samme støvede lugt. Kun var det ene håndskrevet og det andet maskinskrevet. Han trak arkene helt op til næsen. Først det ene og så det andet. Der var ingen forskel. Kunne det virkelig passe?

Han åbnede forsigtigt døren ind til stuen. I det svage lys fra gaden kunne han se Mettes silhuet. Hun lå helt stille i sofaen med ryggen til døren. Hendes åndedrag lød sødt og regelmæssigt. Han havde lyst til at vække hende, men gjorde det ikke. I stedet gik han ud og tændte den skarpe lampe i køkkenet, lagde de to stykker papir foran sig og snuppede en cola fra køleskabet. Nu skulle der tænkes både klart og hurtigt.

15. kapitel

April 2010

Fredag morgen kl. 5.45 stod Kirsten i sit køkken og var lysvågen. En god nats søvn havde gjort godt og den summende følelse i venstre arm var ikke så tydelig denne morgen. Kirsten var igen helt klar i hovedet og kunne endda smile lidt af sig selv ved synet af den uordentlige stue. Hun måtte have spisebordet og stolene tilbage på deres oprindelig plads igen, for sofaen kunne hun ikke flytte ved egen kraft.

Kaffen sendte sin liflige duft op i hendes næse. Hun tog den med hen til altanen ved siden af karnappen, gik ud, lukkede døren til og satte sig i en havestol helt ind mod muren, så hun ikke kunne ses nedefra. Det var en kølig, men tør og stille morgen. Perfekt til at bære lyde fra gadeniveau helt op i 4. sals højde.

Klokken blev 6, der hvor Henrik plejede at løbe. Der skete bare ingenting. Heller ikke klokken 6.15 var der så meget som den mindste lille lyd fra opgangen eller gaden. En skuffende start på den fredag, Kirsten havde bygget tårnhøje forventninger op til. Heldigvis var glansnummeret, at escortpigen Lykke skulle komme og gå tur med Henrik samme eftermiddag.

Kirsten blev irriteret, men lod sig ikke helt slå ud over aflysningen af morgenens underholdning. Hun ville købe lidt lækkert til eftermiddagskaffen, så hun rigtigt kunne nyde det forventede drama kl. 16.30. Nu skulle møblerne på plads og selv om klokken kun var 6.30, gik hun i gang med at skubbe spisebordet tilbage i karnappen.

*

Allerede klokken 16 sad Kirsten klar med en hindbærssnitte og endnu en af dagens talløse kopper kaffe. Den unge familie havde forladt lejligheden til sædvanlig tid samme morgen, uden Kirsten havde bemærket noget særligt. Men hun havde også siddet på altanen, mens de stod op, så hun havde ikke kunnet høre eventuelle skænderier gennem gulvet. Den morgen var en ærgerlig fodfejl, men før eller siden ville Henrik vel løbe igen.

Det blev Mette, der først viste sig med klapvognen klokken 20 minutter over fire. Rundt om hjørnet kom en anden kvinde, som Kirsten genkendte fra escortbureauet. Mette var lige ved at ramme hende med klapvognen, som hun skubbede indædt, men fik så også øje på hende og så begyndte tingene at glide ud af Kirstens kontrol.

”Gitte? Har vi ikke gået i folkeskole sammen? Hvad laver du her?!” hørte Kirsten Mette sige.
”Heeej Mette, jo det har vi da. Det er godt nok længe siden, men du ligner dig selv. Du tror det er løgn, men jeg har det her studiejob, som jeg tjener vildt gode penge på, og så er det både sjovt og nemt. Jeg skal faktisk mødes med en stakkels ensom fyr her og gå en tur med ham i skoven.”

Kirsten knugede kaffekoppen hårdt og mærkede sved pible frem fra panden. Hindbærssnittet blev stående tørt og urørt på tallerkenen. Hun forstod ikke mekanismerne i det, der foregik, men kunne

høre de to piger skiftevis grine og tale afdæmpet, mens de blev stående og Katrine faldt i søvn med hovedet helt på skrå i klapvognen, uden Mette opdagede det.

Gitte, med arbejdsnavnet Lykke, fik pludselig den professionelle mine på, da Henrik også dukkede op. Han gik mod den opgang, hvor hun skulle mødes med en Henrik. Så fik han øje på sin datter og kone og sluttede sig til selskabet.

Mette sagde ikke noget, så Gitte overtog styringen: "Hej jeg hedder Gitte," sagde hun. "Henrik," svarede han høfligt og gav hånd.

Gitte lavede en lynhurtig tavs kalkulation. Var det hendes kunde? Han virkede nu ikke genert, men hvor mange Henrik'er kunne der være i den opgang?

"Hvad sal bor I egentlig på?" spurgte hun, og genkaldte sig 3. th fra sin mail med opgaven.

"3." sagde Mette og øjnede en chance for at slippe for at være alene med Henrik. "Vil du ikke med op? Jeg skal faktisk til en koncert med Michael fra gymnasiet i aften, kan du huske ham?"

"Jeg er jo egentlig på arbejde," sagde Gitte og sendte i skjul et meget misbilligende blik mod Henrik. Så sagde hun meget højt: "Men den gris har da godt af at blive brændt af, så lad mig bare komme med. Er det ham Michael, som har et band nu?"

"Ja, det kan da være, du også kan komme med, hvis du ikke har andre planer?" sagde Mette, som hadede at skulle overskride sin egen grænse og gå til koncert alene.

16. kapitel

April 2010

Henrik havde besluttet sig for at blive helt sikker i sin sag, før han involverede Mette. Han kunne godt mærke, at hun undgik ham, men det var egentlig heldigt nok, at hun var stødt på sin gamle veninde Gitte, for så længe der var andre i lejligheden, var der hverken gråd eller beskyldninger, kun tavshed og kulde, måske blandet med en lille åbning af tvivl hos Mette.

Egentlig var det også fint nok, at de skulle til koncert, så han kunne få arbejdsro. De havde allerede skaffet back stage pas til Gitte, og når sandheden skulle frem, havde Henrik det bedst med, at Mette ikke tog alene af sted med den mistanke, hun tydeligvis havde, selv om den var ubegrundet. Han kunne næsten ikke vente på den forsoning, han vidste, ville komme, men han var nødt til at have vished for sin mistanke til overboen. Han måtte finde fældende beviser og måske endda melde overboen til politiet for chikane.

Han åbnede en flaske rødvin til pigerne, men tog selv en danskvand. Gitte sendte ham et vredt blik, skjult for Mette, da han stillede glasset foran hende. Sikke en uhøflig opførsel, men det ville være dumt ikke bare at stryge hende med hårene, når nu hun bevirkede en skrøbelig og overfladisk fred i lejligheden.

"Far, jeg er fæææærdig," lød det fra badeværelset og Henrik forsvandt fra stuen. Katrine havde affundet sig med Mettes mærkelige humør og trak i stedet på sin fars overskud eller i hvert fald mindre underskud end sin mors.

"Skal vi købe nye underbukser til mor?" spurgte hun så, mens hun kæmpede med at få sine egne på. Helt uvidende om spændingen mellem forældrene var hun alligevel ikke.

"Hvorfor snakker du så meget om de underbukser?" fiskede han endnu en gang.

"Mors er ikke sådan her, der er bare en snor," sagde Katrine.

"Hvordan snor Katrine?" udfrittede Henrik, som havde på fornemmelsen, at der var noget vigtigt i det, Katrine sagde, uden helt at vide hvad eller hvorfor.

Mettes skuffe var fyldt med hvide Sloggi og Henrik blev helt flov over at forestille sig, at det var en g-streng, Katrine prøvede at beskrive. Hvor skulle hun have hørt om eller set sådan en? Men hendes beskrivelse blev mere og mere præcis, uden at Henrik hjalp hende på sporet.

"Og så smed hun dem i skraldeposen, fordi de var i stykker," insisterede Katrine. Det var heldigt, at hun havde så veludviklet et sprog for en næsten treårig. Var det Mette, der havde en affære og gik med frækt undertøj for en anden mand? Men hvorfor skulle det gøre hende så vred på ham?

Han spidsede ører, da han gik forbi døren til stuen. Rødvinsflasken var næsten tom og Gitte lænede sig ind over bordet og sagde lavmælt til Mette: "Jeg tror altså, det var din mand, der var min kunde. Det var en Henrik og han havde samme adresse."

"WHAT?"

"WHAT?"

Det første what var Mettes, det andet Henriks, idet han kom brasende ind i stuen.

"Jeg er sgu ikke din kunde, hvad er det i det hele taget for noget at sidde og lukke ud? Skal du bare provokere, så tager jeg med Mette til koncert og så kan du bare skride."

Stille og roligt fiskede Gitte sin udprintede email op af lommen og lagde den triumferende på bordet mellem Henrik og Mette. Først snappede Mette luft ind til en lang anklage, men så så hun, at den ikke var sendt til Henriks email-adresse. I hvert fald ikke en adresse, hun kendte til. Som om han læste hendes tanker, udbrød Henrik i det samme: "Det er jo ikke mig, det der, jeg kender slet ikke den email."

Der lød et hårdt dunk i gulvet fra lejligheden ovenpå. Nærmest som noget tungt, der faldt på gulvet. Henrik stirrede vantro på Mette. Begge kiggede op mod lyden og så ud som om, de tænkte det samme. Så hev han sine to andre beviser op af jakkelommen og lagde dem tavst ovenpå den udprintede email.

Gitte kiggede usikkert fra den ene til den anden og forstod naturligvis ingenting.

"Mette, det er alvorligt det her. Men jeg bliver nødt til at spørge, om Katrine har set dig smide en g-streng i skraldeposen," sagde Henrik.

Gitte var vant til at føre an og faldt ind med en lidt skinger latter: "Det er sgu en mærkelig humor, I to har. Vil nogen lige fortælle mig, hvad der foregår?"

Mette ignorerede hende og stirrede med blanke øjne på Henrik. "Jeg troede, du havde smidt dem i skraldeposen. Jeg troede... ja du ved jo godt, hvad jeg troede."

"Det var satans," var det eneste Henrik kunne sige.

"Klapvognen og barnevognen," udbrød Mette. "Det var garanteret også hende!"

17. kapitel

April 2010

Intet var gået som Kirsten havde forestillet sig den fredag. Planen havde selvfølgelig haft svage punkter, men at det hele skulle gå i vasken var alligevel mere uheldigt, end det burde være muligt. Hun havde været så optaget af at smede rænker, at detaljerne om, hvorfor hun egentlig var vred på sine underboer, havde fortabt sig i glemsel. Der var i det hele taget flere og flere episoder, hun ikke kunne huske tydeligt.

Lykke var gået med hele familien op i lejligheden og den sidste chance, Kirsten havde for at tage del i begivenhederne, var at lægge sig fladt på gulvet med øret mod det sted, hvor der var det største mellemrum mellem gulvplankerne. Der lugtede lidt af mug og fugtigt træ. Unægtelig en noget skuffende tilskuersplads i forhold til den søde smag af hævsnit på altanen, som hun havde håbet på.

Etageadskillelsen i den gamle ejendom havde nogle svage punkter, hvor isoleringsmaterialet mellem gulvbrædderne og stukloftet nedenunder var mørnet væk. Disse steder gik dele af samtalen tydeligt gennem loftet.

Kirsten var en fantastisk matematiker og kunne drage logiske følgeslutninger så hurtigt, at ingen kom op på siden af hende. Men når andre mennesker opførte sig irrationelt kom hun til kort. Der var en faktor, som virkede selvfølgelig i andres liv, men som Kirsten ikke kunne få greb om. Det uforudsigelige spil mellem mennesker med følelser, kunne hun ikke afkode.

Der var en del af samtalen, hun ikke kunne høre. Men det var tydeligt, at Lykke kendte Mette, selv om det lød til, at hun kaldte sig Gitte eller måske Ditte overfor Mette. Der kom høje latterbrøl, stille fnisen, mumlen, høje råb, ind i mellem afbrudt af den lyse barnestemme, men ikke noget særlig brugbart.

Der blev talt om papirer. Det var på det tidspunkt, at det dæmrede for Kirsten, at hun måske havde handlet uforsigtigt. Hun skulle ikke have sendt det klagebrev om vækkeurene, det betød jo ikke noget i det større spil, hun var i gang med.

Kirsten kom akavet på benene, det var svært at komme op fra helt liggende på et hårdt gulv. Da hun var halvt oprejst, vaklede knæene under hende og hun faldt på ryggen, men nåede at tage fra med venstre albue. Det gav et ordentligt brag. Hun sagde ikke en lyd, det var længe siden, hun havde udtrykt smerte eller andre følelser i ord, der var jo alligevel aldrig nogen til at høre ordene. I stedet sprang en sveddråbe fra panden, fik følgeskab af flere og de samledes til en lille flod, der løb ned foran øret og derfra dryppede videre ned på trægulvet.

Hun bed tænderne hårdt sammen og krøb forsigtigt som en slange på maven ud mod køkkenet. Det var bedst at holde lav profil nu. Hvis de bare ikke hørte hende, kunne de tro, det var et maleri eller andet tungt, der var faldet ned. Hun overvejede at tage til et hotel i en anden by i nogen tid. Bare indtil gemytterne havde lagt sig. Ingen ville vel i længden mistænke en gammel kone for at

have lavet så meget ravage i den anden families liv. Deres beviser kunne vise sig at være falsums, de kunne i hvert fald sløres, så de ikke pegede så direkte på hende.

Hun var i mavekrybende stilling nået til soveværelset. Her fandt hun trøst i det gulnede brev fra Ernst Schmidt, hendes eneste livline til en verden, der ikke tog notits af hende. En verden, for hvem hun var helt ubetydelig, når det kom til stykket.

Hun havde stadig svært ved at holde balancen, da hun tumlede i seng. Men denne gang landede hun blødt og lydløst. Hun turde ikke frembringe en eneste lyd, der kunne afsløre, at hun var hjemme. Den venstre arm var igen delvist følelsesløs. For anden aften i træk faldt Kirsten udmattet hen, uden hverken at børste tænder eller rydde op i køkkenet. Men hun holdt det gamle gulnede brev tæt ind til sit bryst, som hævedes og sænkedes langsomt og med en let astmatisk piben, da hun faldt i søvn.

18. kapitel

April 2010

Efterhånden som indiciene voksede sig tydeligere og tydeligere, skiftede stemningen mellem en blanding af vantro og intens koncentration i den lille families lejlighed. Mette var ikke parat til helt at slippe al sin opbyggede mistanke, det gjorde for ondt at tænke på, hvor meget skade hun kunne have forvoldt deres forhold, hvis det hele bare var rænkespil.

Det mest bizarre var g-strengen. Hvis Henrik virkelig var uskyldig, hvordan var de så havnet i skraldeposen? Affaldsposen var for længst kørt til forbrændingen og egentlig havde Mette heller ikke lyst til at gense trusserne. Endnu engang var det lykkedes dem næsten at glemme Katrine, som lå i sin sækkestol og så Disney Sjøv. "De lugtede af kaffe," indskød hun sagligt. Hun havde trods alt næsen i den rette højde, selv om det var en meget underlig observation. Men hvis de gjorde det, var det mon så et forsøg på at få dem til at se brugte ud?

Et andet tilbagevendende behov var hævnthørst. De var flere gange tæt på at drøne op ad henholdsvis for- og bagtrappen for at omringe Kirsten og give hende den største skideballe, hun formentlig nogensinde havde fået. Men det virkede for nemt og hurtigt afsluttet. De måtte pine hende og finde en måde at lade hende smage sin egen medicin.

Gitte morede sig over at være gået fra en opgave, som man aldrig på forhånd vidste, hvordan ville udvikle sig, og til at være spundet ind i dette drama med sin gamle skoleveninde. Hun var med på at udtænke en ondsindet hævn, men manglede ligesom Mette stadig at blive helt overbevist om, at Henrik ikke bare løj om det hele for at dække over sig selv. Hun havde set og hørt mange mænd jamre og klage over deres koners eller kæresters manglende opmærksomhed, som havde kastet dem nærmest viljesløst i armene på hende i sit velbetalte studiejob. Hun var en god lytter og gjorde aldrig andet end at nikke forstående og sympatiserende, mens hun tænkte på, hvilke uendelige mængder forsmået klynkeri, der også fandtes i mændenes verden.

Da tiden nærmede sig for koncerten, havde de en masse ideer på en liste, men ingen af dem var fuldfærdige eksekverbare planer. Pigerne overlod det modvilligt til Henrik at arbejde videre, men han måtte love ikke at gøre noget, i det mindste indtil Mette var hjemme igen. De måtte stå sammen i hævnen, aftale deres træk og spille kortene bedst muligt, for at få skovlen under den gamle snedige rad på 4. th. Hun var en værdig modstander, der helt sikkert havde flere modbydelige planer.

Koncerten var i fuld gang, da Gitte og Mette ankom. De kunne ikke komme helt frem for den kødrand af mennesker, som stod foran scenen, men genkendte straks Michael, ham fra gymnasiet som alle piger var lidt forelskede i på et tidspunkt i løbet af de tre år. Det så ud til stadig at være tilfældet, blot var det stadig gymnasiepiger, der stod og kiggede henført på Michael, som måtte være 30 eller 31 år. Det var tydeligt, at han nød det i fulde drag.

Mette mærkede også et sug i mellemgulvet, da han fik øje på dem ved baren og sendte hende et stort og selvsikkert smil. Eller var det mon til Gitte, eller bare samme smil, som han sendte alle, for at holde sit plade- og koncertbilletsalg ved lige?

Gitte smiskede løs for ham, da de gik back stage efter koncerten. Det var den irriterende side, som Mette havde glemt, men som straks bragte hende 12 år tilbage i tiden til studentefesterne, hvor Gitte var en af dem, alle elskede, mens Mette selv lige var blevet forlovet med Henrik.

Michael skaffede øl til dem og soled sig videre i sin succes blandt en del andre inviterede til back stage party. Der var flest piger og langt de fleste yngre en Mette og Gitte. Men det var Gitte ligeglad med, mens Mette følte sig mere og mere forkert for hver mundfuld øl, hun drak. Hun prøvede at holde tankerne på alt, hvad der var sket de sidste uger og finde bare en lille bitte plausibel grund til, at overboen skulle lade sin vrede gå ud over hende og Henrik. Mette syntes, at Henrik var ordensmenneske grænsende til det perfide, mens hun selv godt kunne glemme alt om vasketøj, cykel og barnevogn i kælderens eller sin tur til at feje bagtrappen.

Hun orkede pludselig ikke at se på Gittes spillen op til Michael og hans solen sig i det. De var jo ikke kommet videre overhovedet siden 3.g nogen af dem. "Jeg tror, jeg går hjem," sagde hun, og Gitte nikkede bare gennem larmen. Det var ikke sikkert hun havde hørt, hvad Mette sagde. Men da hun rejste sig og tog sin jakke på, lagde Michael en tung arm om hendes skulder. "Hey, du skal da ikke allerede gå," sagde han og gav hende et smækkys på kinden. Han duftede dejligt og Mette var lige ved at lade sig rive med, om ikke andet så for at vise Gitte, at hun ikke kun var den kedelige forlovede Mette.

Alligevel brød hun op og så Michaels arm lægge sig lige så tungt om Gittes skulder, da hun vendte sig mod dem fra døren. Hun gik hjem ad Bruuns Gade og tænkte på den morgen, hun havde skygget Henrik, da hun passerede banegården. Så fik hun en ide og satte farten op for at skynde sig hjem og dele den med Henrik.

19. kapitel

April 2010

Lørdag formiddag var bedre, end de sidste mange lørdage hos Mette og Henrik. Spændingerne var afløst af et fælles projekt: Hævn. De havde talt det meste af natten og de havde grædt begge to, men lydløst for ikke at Kirsten skulle høre dem og lykkeligt, fordi det var den slags gråd, som gør glæden og samhørigheden meget større, efter man har grædt sammen.

Nu sad de med sen morgenmad og lagde de sidste brikker til deres plan. Der lød listende trin på trappen. Ikke noget de før ville have taget notits af, men nu styrtede Mette ud til dørspionen. Det var Kirsten, der forsigtigt var på vej ned med et indkøbsnet og ved første øjekast et bistert udtryk i ansigtet. Men der var også en afgrundsdyb forvirring i det blik, der stirrede direkte ind på Mette, idet Kirsten passerede deres dør.

Da Kirsten nåede en etage længere ned, stod Mette stadig og fulgte hende med øjnene, nu med døren på klem. Hun talte skridtene, 10 trin for hver etage delt i to gangr fem med et lille repos efter de første fem. Ved det sidste trin på 2. etage lød et drøn og et kort støn forplantede sig op gennem den nøgne opgang, op til Mette. Hun glemte alt om sine hensigter og styrtede ned ad trappen, mens hun råbte på Henrik.

Kirsten lå livløs med hovedet til den ene side og venstre arm og ben underligt dinglende ned over de næste trin. Mette væmmedes ved at skulle yde førstehjælp til sådan en heks og var lettet, da hun mærkede åndedræt på den pegefinger, hun forsigtigt stak ind under Kirstens næse. Henrik kom ned med Katrine på armen, rakte hende til Mette og fik resolut hevet Kirsten på benene.

Hun blinkede forvirret med øjnene og for sammen, da det gik op for hende, i hvis arme hun var kommet tilbage til bevidsthed. Hun prøvede at vriste sig løs, men kunne ikke bevæge venstre ben. Det var simpelt hen knækket sammen under hende sekunder før faldet. Så prøvede hun at protestere og baskede løs med højre arm, men hendes tunge ville ikke makke ret og der kom kun langtrukne og uforståelige lyde over hendes læber.

2. sals beboere var kommet ud og en havde ringet efter en ambulance. Mette spurgte, om nogen kendte nogle pårørende, de kunne kontakte, men det var der ingen, der gjorde. De fandt hendes sygesikringskort i tegnebogen og et personligt brev fulgte med op, da Mette hev kortet op. Det var gammelt og gulnet, men uden på kuverten stod et telefonnummer, som virkede til at være tilføjlet for nylig. Inde i brevet var der mod alle odds en slags kærlighedserklæring fra en Ernst Schmidt.

Ambulancen kom inden de havde fået kontaktet denne Ernst, og i mangel af "pårørende, der skal underrettes" fik ambulanceredderen Mette og Henriks telefonnummer.

*

Da ambulancen var kørt og de var tilbage i lejligheden stod Mette lidt med det store hule mælkechokoladeæg, hun havde købt som en del af sin plan. Oplysningen om Ernst kunne bruges

til at gøre hævn endnu sødere. Henrik, den altid fornuftige, sagde, at de måtte droppe planen nu, det var jo ikke sikkert, hun overhovedet ville komme levende hjem fra hospitalet.

Mette kunne ikke slippe tanken helt og fiskede den lille note ud af ægget, som hun møjsommeligt havde boret et hul til, uden at knække skallen på ægget. Hun ændrede tekstens afsender fra "DSB Rejser," til "Ernst Schmidt." Den øvrige ordlyd ændrede hun fra:

"Tillykke! Du har vundet påskekonkurrencen om en oplevelsestur med DSB. Tag dette bevis med til skranken på Århus Hovedbanegård og indlæs det til en billet til påsketur lørdag den 10. april 2010. Afgang fra Århus kl. 10.00."

Til:

"Kirsten! Jeg er så glad for at have fundet frem til dig. Du har været i mine tanker alle årene og nu må det briste eller bære. Kom med mig på påsketur lørdag den 10. april 2010. Afgang fra Århus kl. 10.00. Tag dette bevis med til skranken på Århus Hovedbanegård og indlæs det til en billet. Mød mig i toget på den reservede plads."

Det var jo ikke sikkert, der nu ville blive behov for hævn, men hvis der blev, havde Mette forstået så meget af det korte blik på det gulnede brev, at Ernst Schmidt ikke var uden betydning i Kirstens liv og tanker.

Mette ville sørge for, at Kirsten skulle få sig en overraskelse på Århus Hovedbanegård. Hun var garanteret ærgerrig nok til at tage imod en præmie, selv om hun sikkert sjældent rejste nogen steder. Med Ernst som afsender, følte Mette sig sikker endnu mere sikker på, at Kirsten ville reagere på påskeægspræmien, som hun havde tænkt sig at sende ham op til lejligheden med. Hvis altså Kirsten kom tilbage fra hospitalet. Mette håbede ikke, hun måtte ikke slippe så let som at dø i synden.

20. kapitel

April 2010

Der var intet nyt fra hospitalet søndag morgen, da familien gjorde klar til påskefrokost hos Henriks forældre. Alle bemærkede en anderledes fri og glad stemning hos Mette og Henrik og på et tidspunkt spurgte tanten helt ublu, om Mette var gravid. Hun rødmede og benægtede, men tanten så bedrevidende på hende. Benægtelsen blev ikke godtaget. Sådan var Henriks forældre og familie: Uden fornemmelse for personlige grænser og med ret til at blande sig i alle anliggender.

Tvivlen var nu fejlet væk hos Mette og det at Kirsten var væk, gav hende et åndehul og mulighed for at forberede sit næste træk. Altid korrekte Henrik syntes godt nok efterhånden, det var nogle grumme planer, hun lagde og selv om han var virkelig vred, var han nået frem til, at det rigtigste ville være at lade politiet tage sig af sagen Kirsten, når hun kom ud fra hospitalet. Men under alle omstændigheder havde en lettelse indfundet sig og også Katrine var i hopla, så farmor stolt kunne fremvise hende til sin familie, uden at hun hverken græd, blev genert eller trak sig om bag Mettes lår. Mette hadede, når hendes svigermor brugte sit eneste barnebarn som show case og fik hende til at sige alle mulige obskure ting.

Henrik sendte Mette et indforstået blik henover sildene, som rituelt blev skyllet ned med Rød Aalborg efter onkelen havde sunget en lille vise. Det var en lige så gammel tradition som onkelen, og Mette havde affundet sig med denne påskefrokost, selv om der i hendes ateistiske familie ikke var nogen traditioner omkring de kristne højtider. I Henriks familie var påsken mest et påskud for at samles og drikke snaps.

Mette returnerede med et bedende blik mod væguret og spurgte med øjnene, hvor længe de mon behøvede at sidde til bords. Men der var ingen smutveje og sildene og snapsen var kun begyndelsen. Heldigvis kunne Mette gå en tur under påskud af, at Katrine skulle sove og på en eller anden måde gik dagen alligevel.

Svigermoderen skulle passe Katrine de næste tre hverdage inden påske, hvor vuggestuen var lukket. For første gang i lang tid så hun frem til at være alene med sin mand. Der var endnu så mange spørgsmål og så mange følelser, de havde i klemme. Følelsen af at have været overvåget var væmmelig. Der var også en del ting, de undrede sig over, hvordan Kirsten havde kunnet vide. Hendes timing havde været god, næsten lige indtil hendes fald på trappen.

Det skulle blive skærtorsdag morgen, før Kirsten blev udskrevet fra hospitalet. Mandag, tirsdag og onsdag blev ulideligt lange, dels fordi de ikke havde Katrine hjemme, dels fordi de ventede en opringning fra hospitalet og en forløsning for deres hævntørst. De var begge optagede af hævn og opfyldt med retfærdig harme. Kun var de ikke helt enige om metoden.

Inden det blev torsdag, havde Mette ikke bare taget mod til sig og ringet til Ernst Schmidts telefonnummer fra den gulnede kuvert, Kirsten havde båret på sig, da hun faldt. Hun havde også udtænkt en sindrig plan.

21. kapitel

Skærtorsdag 2010

Kirsten havde været meget konfus de første dage på hospitalet. Lammelserne havde fortaget sig, men talens brug havde hun ikke længere. Det irriterede hende grænseløst, at hun dermed blev behandlet som en sinke eller som om, hun ikke hørte og forstod hvert et ord, der blev sagt omkring hende.

Der var blevet talt om hjemmehjælp, eventuel aflastningsplads på plejehjem og hendes lejligheds uegnethed til kørestol. Alt i mens Kirsten bare skreg indvendigt, at de kunne spare sig, mens der kun kom langsomme og uforståelige lyde ud af hendes mund.

Onsdag viste det sig, at hun ved en blanding af sin viljes kraft og rent held, kunne både stå og gå på begge sine ben. Dermed begyndte forberedelserne på at udskrive hende, selv om hun stort set kun kommunikerede ved hjælp af håndskrevne beskeder. Der var ingen, der regnede med, at hun kunne bruge en computer, så det fik hun ikke tilbudt. Så hun glædede sig til at komme hjem, selv om hendes planer om en stilfærdig exit fra 4. th. indtil videre var skudt i sænk.

Hvor uheldigt, at det lige skulle være Mette og Henrik, der samlede hende op efter faldet. Men uanset hvad eller hvor meget de vidste, var de vel for gode mennesker til at genere en syg og svækket gammel dame. Derfor besluttede Kirsten at spille lidt mere svækket end tilfældet var, i hvert fald, hvis hun stødte tilfældigt på det unge par.

Men hun var også mere svækket end hun selv troede. Hun havde haft en mindre hjerneblødning, som havde skadet talecenteret, men var sluppet nådigt for lammelser i kroppen. Sygeplejersken var vant til, at patienter reagerede meget stærkt på at miste talens brug, men Kirsten virkede ikke som om, det var noget stort tab. Hun kunne jo heller ikke vide, at Kirsten i årevis kun havde sagt ganske få ord, men til gengæld skrevet et ikke ubetydeligt antal i form af breve og internetaktivitet. Så for Kirsten, som i forvejen afskyede direkte kommunikation med andre mennesker og foretrak ro og isolation, var det faktisk en gave at miste talens brug.

Hun kunne dog godt have brugt et par ord, da hun så den modtagelse, der ventede hende i lejligheden. Viceværten havde åbenbart låst lejligheden op og indenfor døren stod en nydelig ældre mand med et stort påskeæg i hænderne, som han rakte frem mod hende, mens han sagde: "Kirsten – jeg er her med en personlig leverance til dig". Hendes første reaktion var lede, så undren, efterfulgt af en pirrende fornemmelse af, at hun havde set ham før. Men han ventede ikke på hendes svar, hvilket var godt, for han kunne have ventet længe, uden der var kommet et fornuftigt ord ud af hende. Han var for længst væk igen, før hun fik ham placeret.

Hun satte sig fortumlet ved sin yndlingsplads i karnappen bag persienerne og stirrede på påskeægget. Hvem var den mand? Hendes søde tand havde dog heller ikke lidt skade, selv om hun foretrak bitter chokolade. Så hun skænkede kaffe og skulle lige til at sætte tænderne i ægget, da det bankede kraftigt på døren. Hun for sammen. Hun havde ikke haft andre gæster end viceværten i flere år, og det kun, når der var reparationer i lejligheden, hun ikke selv kunne klare.

Det viste sig at være en geskæftig hjemmehjælper, som gik i gang med at tiltale Kirsten som om hun var debil. "Dav Frøken Essendahl, nu skal De bare se her, der kommer lige en mand med nogle hjælpemidler til badeværelset og sådan. Og så kommer jeg og hjælper Dem i seng om aftenen og i tøjet om morgenen."

"Jaaaaammmeeee!" Mere nåede Kirsten ikke at sige, før den hærdebrede hjemmehjælper skubbede hende jovialt til side i entreen og gik ud og inspicerede lejlighedens lille badeværelse, for at gøre plads til det, der åbenbart skulle stilles til rådighed for en hjerneblødningspatient i hjemmet.

Her havde Kirsten virkelig lyst til at sige en mening eller to, om at hun hverken behøvede hjælp til det ene eller det andet. Men der var ingen vej udenom, og det eneste lyspunkt var, at det nok ville afholde den unge familie fra at tage hævn, nu hvor det var tydeligt for alle, at hun var dårlig nok til hjemmehjælp.

Da der endelig blev fred fra Århus Kommunes personale, var Kirsten på sammenbruddets rand. Det var ikke lige med i hendes planer, at hun skulle forstyrres både morgen og aften. Hun kunne ikke sige fra, og det ville være taktisk uklogt at skrive et brev, der anskueliggjorde, at hun var i stand til at tage vare på sig selv. Hun måtte prøve at få det bedste ud af situationen.

Påskeægget – det havde hun helt glemt i al postyret. Hun tog en forsigtig bid fra bunden og ud trillede et lille sammenrullet stykke papir. Straks hun så afsendernavnet, vidste hun, hvem manden med ægget var og hendes hjerte dunkede af sted helt oppe i halsen på hende. I brevet stod der:

"Kirsten! Jeg er så glad for at have fundet frem til dig. Du har været i mine tanker alle årene og nu må det briste eller bære. Kom med mig på påsketur lørdag den 10. april 2010. Afgang fra Århus kl. 10.00. Tag dette bevis med til skranken på Århus Hovedbanegård og indløs det til en billet. Mød mig i toget på den reservede plads."

22. kapitel

Langfredag 2010

Ernst Schmidt var for kort tid siden blevet pensioneret fra et job i universitetets IT-afdeling. Han var fraskilt og havde været det i mange år og havde klamret sig til arbejdspladsen, indtil han høfligt blev henstillet om at stoppe som næsten 68-årig ved årsskiftet til 2010. Han anede nemlig ikke, hvad han skulle fylde sine dage med og var slet og ret nervøs for at gå i hundene, når han ikke havde sit job at stå op til.

Derfor var Mettes overraskende opringning faldet på et tørt sted. Det havde godt nok taget noget tid for ham, først at genkalde sig den kvinde, Mette talte om, på hvem et gammelt brev fra Ernst var blevet fundet, da hun var faldet om med en hjerneblødning. Da han først havde forstået så meget, indvilligede han i at møde hende, fordi hun sagde, at hun havde noget mere, hun gerne ville tale med ham om.

De mødte i Sallings café og Mette købte både kaffe og blødt brød. Hun var vel på hans datters alder og han blev et øjeblik helt flov over, hvad eventuelle bekendte eller gamle kolleger ville tænke, hvis de så ham i byen med en ung dame, som vel at mærke ikke var hans datter. Han var et meget retskaffent menneske og efterhånden som Mette oprullede sin historie, blev han mere og mere chokeret.

Han havde aldrig været en stor menneskekender, tallene og teknikken var nemmere for ham at håndtere. Men han havde følt en stærk tiltrækning mod Kirsten Essendahl, som han ikke havde glemt, selv om det var mange år siden, han havde set hende på et kursus og efterfølgende sendt hende et brev. Nu forekom det ham som noget, et af hans børnebørn ville gøre, og som han selv i hvert fald var for gammel til, også allerede for de 19 år siden, som var gået i mellemtiden.

Derfor var han målløs over den beretning om en ondsindet og kalkulerende heks, som havde forpestet Mettes og mandens liv de sidste mange uger. Han kunne ikke lade være med at føle sig en smule fascineret af den omhu og fantasi, hvormed Kirsten havde formået at konstruere en helt alternativ virkelighed for det unge ægtepar. Samtidig var hans retskafne side stærkt fortørnet. Mest af alt var han forvirret. Han foreslog, at de lige fik en lille en at styrke sig på, før Mette fortsatte sin fortælling og inden hun fremsatte sin bøn om, hvordan Ernst kunne hjælpe hende.

Ved afslutningen på historien havde han indvilliget i at hjælpe hende. Han havde ikke taget endeligt parti og havde jo også kun hørt Mettes version af historien. Om ikke andet ville det give ham lidt indhold i sin hverdag og også chancen for at gense kvinden med den imponerende begavelse og talforståelse, som han aldrig havde glemt.

Ernst skulle spille en nøglerolle som lokkemaden, der skulle sikre, at Kirsten deltog. Den del af planen var allerede udspillet ved at levere påskeægget ved hendes hjemkomst fra hospitalet. Nu var det langfredag og gensynet med Kirsten havde været kort og skuffende. Hun havde ikke umiddelbart virket til at genkende ham. Desuden så hun både gammel, mager, bitter og en smule forvirret ud ved synet af Ernst med det kæmpestore påskeæg. Det på en gang dragende og

utilnærmelige, som han var faldet for, var væk og det var svært at forestille sig, det nogensinde havde været der.

Ventetiden til det blev lørdag følte uendeligt lang. Ernst kunne godt lide planens udførlighed, men var glimtvis tilbøjelig til at få medlidenhed med den stakkels Kirsten. Var Mettes historie imidlertid sandheden, skulle den gamle heks få at føle, at man ikke ustraffet spiller kispus med andre mennesker. Eller bare helt undlader at svare på deres ellers høflige breve, selv om de åbenbart har stor betydning. Ernst begyndte så småt at glæde sig til påskelørdags togrejse.

23. kapitel

Påskelørdag

Kirsten kunne næsten ikke begribe tingenes udvikling. Få dage tidligere var hun tæt på at blive afsløret som svindler, dernæst havde hun været indlagt med hjerneblødning og var i øjeblikket næsten ikke i stand til at tale.

Men når ulykken var størst, var der åbenbart et forsyn, der alligevel ville tildele hende lidt kærlighed i sit livs sensommer. Det passede jo med alt, hvad hun havde set på tv og læst i ugeblade, men aldrig havde været sentimental nok til at tro på, skete i virkeligheden. Var det virkelig sådan, at gammel kærlighed aldrig ruste? Og så netop nu, hvor hun havde så hårdt brug for en ny start og en flugt væk fra denne opgang.

Hendes morgenhumør var så strålende, at hun overvejede at tage imod tilbuddet om taleundervisning på hospitalet. Måske ville hun rent faktisk få brug for at tale mere de sidste år af sit liv, end hun havde haft de 60 første. Hun havde glemt, at hun kunne fløjte og blev helt forbavset, da hun hørte sig selv gå fløjtende og nynnende rundt i lejligheden, mens hun strøg sit nydeligste sæt tøj og gjorde sig klar til togturen. En bluse med blondekrave, tynd grå uldcardigan og et par skarpt pressefoldede bukser i samme grå nuance. Det var ganske vist et gammelt sæt tøj, men uden det mindste slid. Der havde ikke været mange lejligheder til at tage det på.

Der kom også lidt rødt på læberne og kinderne, ligesom hun fandt en gammel YSL deodorant. Den havde en lidt for sprittet lugt, men havde heller ikke været anvendt i mange år. Hun strøg hånden hen over både det oprindelige brev fra Ernst og den seneste påskehilsen. Begge dele lå sikkert i den rummelige sorte læderskuldertaske med guldspændet.

Et øjeblik undrede hun sig over, at Ernst ikke havde givet sig til kende, da han afleverede ægget, men måske var han også lidt genert ved situationen. Og hun var jo lige udskrevet fra sygehuset. Hun skød tvivlen til side, stak i et par støvletter og gik ud på trappen. Noget fandenivoldsk kom over hende og hun gjorde ikke det mindste for at være lydløs, da hun nærmest trampende passerede underboens dør. Det var skønne spildte kræfter, for der var ikke en lyd fra lejligheden, så de var nok slet ikke hjemme.

Hun havde flottet sig med en vogn til banegården, for ikke at ødelægge frisuren, som var sat med Carmen curlers allerede kl. 6.30 samme morgen. Alt så ud til at klappe, da Kirsten trådte ind på Århus Hovedbanegård.

Det gik også fint med at få brevet konverteret til en togbillet med pladsreservation. Først da gik det op for Kirsten, at hun slet ikke havde nogen ide om, hvor turen gik hen. Hun fnisede næsten ved tanken om, at de tilsyneladende skulle på påsketur til København.

Hun gik ned på perronen og begyndte at spejde efter Ernst. Han var ikke at se, så i stedet søgte hun mod sin plads i vogn 22. Måske sad han allerede klar på sædet ved siden af hende. Kirsten var overrasket over sig selv og over, at hun så selvfølgelig havde taget mod til sig til denne tur. Hun

følte næsten, at hun svævede udenfor sin egen krop, mens hun dansede ned ad midtergangen i vogn 22.

Der sad han.

Ved siden af ham sad en ung lyshåret kvinde, som Kirsten genkendte fra Facebook billedet. Hende, som måtte være hans datter, selv om Kirsten også havde frygtet, at hun kunne være hans partner. Det var alligevel besynderligt, at han havde taget hende med. Kunne det være et tilfælde?

I det hun fik øje på Mette, Henrik og Katrine på den modsatte side af midtergangen, fik en pludselig indskydelse hende til at vende om på hælene og stolpre stift og målrettet mod udgangen. Men i det samme lød den elektroniske smækken af døre og toget satte langsomt i bevægelse og forlod Århus H.

Sky som en hare satte Kirsten sig på den tildelte plads. Ingen værdigede hende et blik. Heller ikke Ernst, som sad fordybet i samtale med den blonde kvinde. Alligevel følte hun hvert øjeblik, at alles øjne var rettet mod hendes ryg og at deres blikke borede sig direkte igennem hende og aflæste hendes tanker som en åben bog.

Kirsten stirrede tomt ud ad vinduet, for ikke at komme til at reagere og dermed afsløre sin ydmygelse. Hvis der var noget, hun var god til, var det at lægge gode miner til slet spil, men i denne situation mærkede hun tårerne brænde lige bag øjenlågene. Ydmygelsens og skammens tårer. Hvad værre var, hun kunne slet ikke tænke klart og få samling på, hvordan hun dog var havnet i denne rædselsvogn proppet med smukke, glade, lykkelige og mest af alt almindelige mennesker. Hun sad som en levende død i mellem dem, en outsider midt i begivenhederne. En kulisser i andres liv, aldrig en del af det.

Bedst som hun troede, det ikke kunne blive værre og at hun trods alt kunne tage sin gode frakke og stå af i Skanderborg, kom Katrine og rakte hende en sort satinrusse med g-streng. "Her," sagde barnet genert og pilede tilbage til sin mor. Mette tog ikke umiddelbart notits af Kirsten, men da var det, Kirsten fik øje på et webcam, som sad placeret mellem Ernst og hans datter, som hun stadig valgte at håbe, det var.

Hun stirrede ned ad sig selv og på det ynkelige syn, hun måtte udgøre, som hun sad der, i sit stiveste puds fra 1988 og med et par trusser i hånden. Skammen steg op i hende og farvede hendes kinder mere røde, end den farve, hun selv havde lagt på. Og nu forlod toget også Skanderborg, uden hun havde nået at stige ud.

I Horsens steg en familie på toget og blokerede udgangen for Kirsten ved hjælp af henholdsvis en klapvogn og en barnevogn. De var begge sorte og af mærket Odder. De var identiske med de vogne, som Kirsten havde afsat fra kælderen i ejendommen et par måneder tidligere. Ergo kom hun heller ikke ud af toget i Horsens. I barnevognen var der ikke et barn, men MaryP71's profilbillede fra Facebook var klistret på en uhyggelig dukke, som var i barnestørrelse, men med gammelkonekrop. Heller ikke denne familie værdigede Kirsten et blik.

Hun var ude af sig selv, snappede panisk efter vejret og var flere gange tæt på at besvime. Der kom ikke et ord over hendes læber, men selv om det var tydeligt, at hun havde et ildebefindende, var der ingen, der hjalp hende.

Tilbage på sin plads opdagede hun skråt overfor hende på den anden side af midtergangen escortpigen Lykke, som i virkeligheden hed Gitte eller Ditte. Hun var klædt i stram kort læderkjole og grunden til, Kirsten ikke havde bemærket hende tidligere, var, at hun hele tiden tungekysede en mand med tatoveringer på hele den ene bare arm, skægstubbe og halvlangt fedtet hår. Da Lykke et øjeblik slap ham, genkendte Kirsten ham som musikeren fra det band, Mette havde været til koncert med. Parret var så hæmningsløse, at det også var pinligt for de andre passagerer. Men når Kirsten tog øjnene væk, kunne hun kun stirre lige på Ernst, som gav den lyshårede kvinde et kys på kinden og hviskede hende noget i øret.

Den offentlige ydmygelse fortsatte til Vejle, hvor hun endelig slap ud af toget. Men friheden blev kort. Uden for vognen stod et par betjente, som førte hende ud til en patruljevogn, der holdt parkeret udenfor stationen.

24. kapitel

Påskelørdag

Alt klappede, da hun først havde fået Henrik overtalt til at lave den togtur med Kirsten, mod at politiet så skulle stå klar i Vejle og tage sig af Kirsten Essendahl. Det havde krævet en del overtalelse at få den vagthavende på Politigården i Århus til at tage sagen alvorligt. Men da sagen også blev knyttet til de stjålne vogne fra kælderens, lod betjenten sit gode hjerte og påskehumør løbe af med ham og indvilligede i at gå ind i denne hans til dato mest besynderlige kriminalsag.

Mette strålede. Det havde ikke været svært at få aktiveret det meste af sin internetgruppe og en del familie og venner, da hun først havde afsløret den bizarre historie for dem. Hun havde beskrevet hele forløbet på sin netgruppe og fået støtte og opmuntring fra de fleste. Det var nærmest blevet til en happening, men det bedste var næsten, at hun kunne se, at en del af Henrik også nød hævnaktionen, så længe de ikke udsatte Kirsten for værre ting, end hun selv havde udsat dem for.

Ikke mindst havde Ernst vist sig at være en uvurderlig hjælp. I ventetiden i Kirstens lejlighed inden hun kom hjem fra hospitalet, havde han i kedsomhed tændt hendes computer, bare for lige at læse sin mail. Det var der, han var kommet på sporet af Kirstens flerdobbelte liv, da browseren startede på Facebook som Mary Poulsens profil. Ernst havde rimelig let fundet hendes andre login-oplysninger i et tekstdokument og senere hjemme hos sig selv brugt en rum tid på at komme helt i dybden med, hvad det egentlig var for et univers, Kirsten havde opbygget fra sin egen lille position på 4. sal til højre.

Der var nok til at anmelde Kirsten for bedrageri og tyveri af barne- og klapvogn. Annonceteksten til Århus Onsdag havde Ernst nemlig også fundet på Kirstens computer. Nu måtte politiet og siden hjemmeplejen tage sig kærligt af Kirsten, mens det blev afgjort, hvilken sigtelse der kunne rettes imod hende.

Hovedsagen var, at Kirsten ikke længere var i stand til at komme mellem Mette og Henrik. Efter at have set politibilen trille af sted med Kirsten, havde den euforiske stemning dog hurtigt lagt sig, og det var tvivlen i Henriks øjne, der gav hende en ubehagelig fornemmelse. En fornemmelse af, at hun ikke var bedre end Kirsten, eftersom hun – sammen med Ernst – havde brugt nøjagtig samme midler på at give gengæld. Hun havde taget et øje for et øje, i stedet for at vende den anden kind til. Kirsten var måske bare en forstyrret stakkel, som nu oven i købet havde et alvorligt handicap. Havde Mette givet hende for hård en medfart?

Bør man tilgive, selv om man ikke bliver bedt om forladelse? Bliver man et bedre menneske, hvis man lader hævnørst fare eller vil man så nære en knude af bitterhed hos sig selv? Der var mange spørgsmål, men nu stod det ikke til at ændre. Henrik fik hende tilbage til nuet, ved at lægge armene om hende i et langt forsonende kram. Hendes tårer fik frit løb igen. Hun kiggede op og så i hans blik, at Henrik accepterede. Han var måske en mere tilgivende natur, men han forstod også Mettes behov for hævn.

*

Mette og Henrik havde endnu et åbent hus arrangement ved et stort ældre hus i en forstad i modsat retning end Henriks forældre i morgen. Et hus, som Mette havde fundet og næsten på stedet forelsket sig i. Hun kunne lige se Katrine gynges i det store gamle træ i haven til huset. Hun kunne også forestille sig, hvor en fremtidig placering af en barnevogn med baby kunne være.

Epilog

Påskedag 2011

Det var et år siden, Kirsten blev kørt med politibil tilbage til Århus, efter den værste ydmygelse i hendes liv. Hun havde fået en bøde og et erstatningskrav svarende til klapvognens og barnevognens pris. Hendes aktiviteter på internettet havde ikke givet anledning til nogen straf.

Hun martredes af en blanding af selvretfærdig harme over denne verdens uretfærdighed og en ulmende ukendt følelse, som kunne tolkes som dårlig samvittighed. En MR-scanning sidste sommer havde fastslået flere mindre hjerneblødninger, og der var ikke andre behandlingsmuligheder end genoptræning.

Oprørtheden over ydmygelsen i toget havde hun formået at transformere til en stædig og indædt kamp for at få sine arme og ben genoptrænet og dermed slippe for de truende udsigter til enten plejehjem eller mere hjælp i hjemmet. Det var lykkedes hende at blive næsten normalt gående, men talecentret stod ikke til at redde: Hun var ikke blevet bedre til at tale.

Hjemmehjælperne skiftedes til at tage besøgene hos Kirsten, fordi hun kunne være så ondskabsfuld, at det var for stor en psykisk belastning at være hendes faste kontaktperson. Ingen havde den mindste lyst til at opbygge et personligt forhold, og det var også en lettelse for dem, at Kirsten en dag var blevet så godt gående, at hun kunne klare sig uden hjælp.

Den ukendte følelse besluttede hun at håndtere ved at nedfælde begivenhedernes gang fra hendes egen synsvinkel og sende det til avisen, som havde skrevet om sagen en kort overgang i sommeren 2010. Men der var ingen, der var interesserede i hendes version.

Dernæst havde hun taget endnu en beslutning, som følge af det chok det havde været at opdage sin egen skrøbelighed. Hun testamenterede sin samlede formue til eventuelle overlevede fætre og deres efterkommere. Sammen med testamentet lagde hun det manuskript, som ingen avis havde villet bringe. Måske ville de angre deres manglende vilje efter hendes død. Selv angrede hun aldrig.

Hun fik nye underboer i efteråret 2010. Da de flyttede ind sad hun som vanligt i sin karnap med udsyn over gaden og betragtede nidkært hver eneste flyttekasse og møbel, der blev båret ind i opgangen og op ad trapperne. Et ungt par med klaver flyttede ind. Kirsten sukkede og satte et blankt ark papir i sin gamle skrivemaskine.